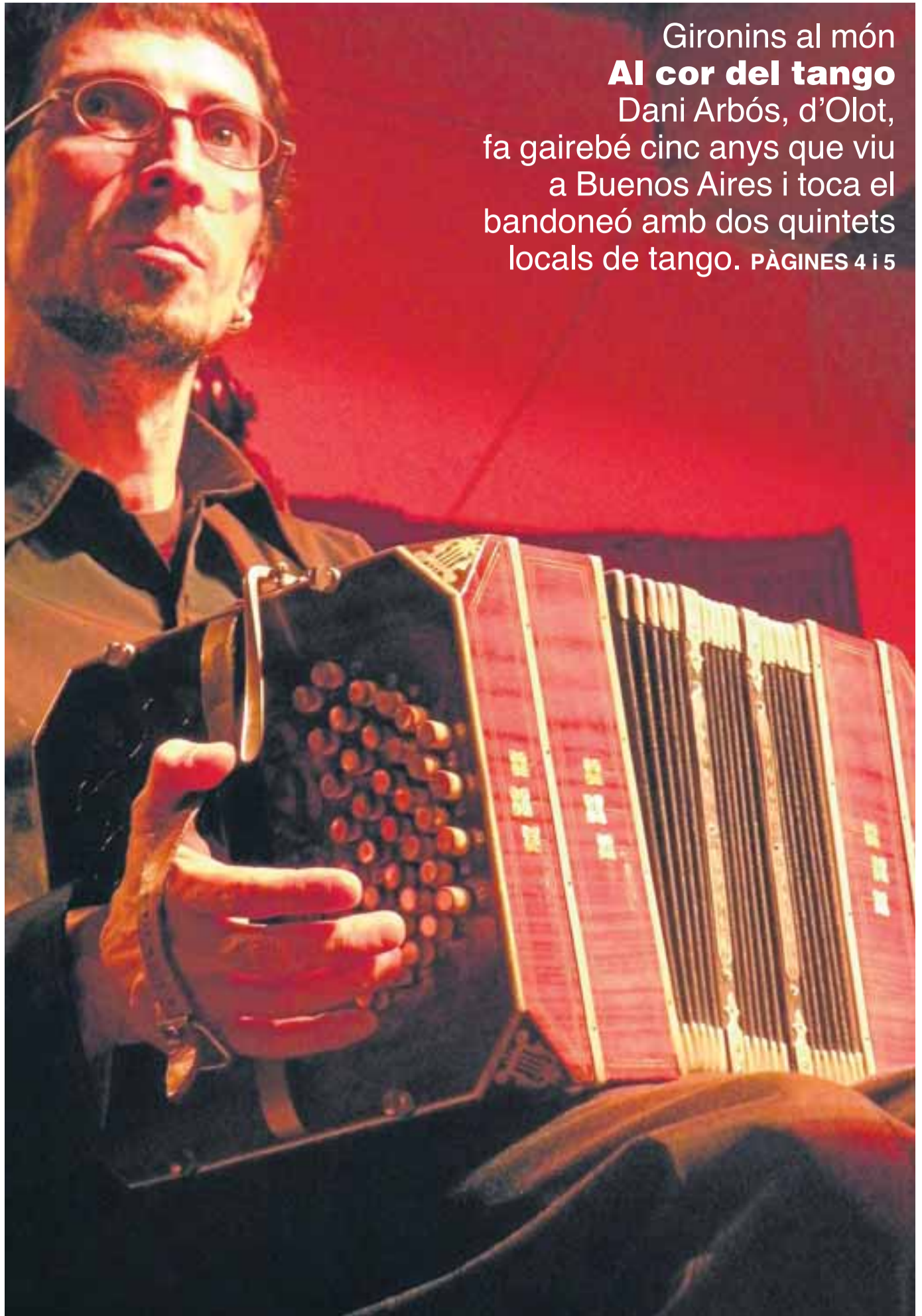

DOMINICAL

Gironins al món
Al cor del tango
Dani Arbós, d'Olot,
fa gairebé cinc anys que viu
a Buenos Aires i toca el
bandoneó amb dos quintets
locals de tango. PÀGINES 4 i 5

Reportatge Seguir la llum Un nou sistema per aprendre a escriure. PÀGINES 2 i 3 **Entrevista José Antonio Pagola** «Jesús és un repte massa perillós per a l'Església actual». PÀGINES 6 i 7 **Reportatge Estalvi mecànic** PÀGINA 8 **Entrevista Jordi Mitjà** PÀGINA 9

SUPLEMENT **MOTOR** ✪ **Primícia a Girona:** Ford presenta a la ciutat la nova fornada del monovolum compacte Focus C-Max. PÀGINA 20

Patricia Ribera Riera
Directora

HoloVital

APRIMAMENT

Un mètode desenvolupat a França per un prestigiós especialista, basat en antigues tècniques orientals

Com aprimar-se i mantenir-se amb un mètode natural, agradable, eficaç i durador. Es poden perdre de 15 a 18 kg en 9 setmanes.

- Sense passar gana • Sense agulles • Sense medicaments ni altres productes
- Sense patir depressions. Amb massatges, digipuntura i una alimentació equilibrada basada en principis energètics.

☎ 972 20 53 35 - Fax: 972 41 01 87
C/Pare Maria Claret, 14, 2n 2a - 17002 GIRONA

**Primera
visita
gratuïta**

FOTO PORTADA: EL MÚSIC OLOTÍ DANI ARBÓS TOCANT EL BANDONEÓ EN UN CONCERT A L'ARGENTINA.

SUMARI

10 d'octubre de 2010

4 i 5 Gironins al món Al cor del tango

Dani Arbós és un músic d'Olot de 36 anys que en fa 5 que viu a Buenos Aires, on toca el bandoneó en quintets de tango.

6 i 7 Entrevista

José Antonio Pagola

El teòleg basc, combatut per la jerarquia eclesiàstica, sosté que «Jesús és un repte massa perillós per a l'Església actual».

8 Reportatge

Estalvi mecànic

Els experts recomanen a les empreses que inverteixin en robots per poder afrontar la crisi en millors condicions.

9 Entrevista

Jordi Mitjà

L'artista empordanès presenta al Museu de l'Empordà una exposició que pretén mostrar una visió poètica de Figueres.

10 Reportatge

Temps d'espies

Dominical
Passeig General Mendoza 2.
17002 GIRONA.
Telèfon: 972 20 20 66

Director
Jordi Xargayó

Cap de redacció
Alfons Petit

Administrador
Fèlix Noguera

Publicitat
Paco Martí

Dominical

2 Dominical
Diumenge 10
d'octubre de 2010

Seguir la llum

Una mestra de Manresa ha desenvolupat una tècnica amb un bolígraf lluminós que afavoreix l'aprenentatge de l'escriptura

TEXT: PEPA MAÑÉ FOTOGRAFIA: MIREIA ARSO

La mestra Maria Àngels Arnau té preparada la pissarra de vidre per mostrar als seus alumnes de P-5 com s'escriuen la lletra b i el número 5. Els nens i nenes ja se saben el ritual, i això tot just és una demostració. Arnau es prepara amb el boli lluminós, de color vermell, per començar a fer el traç de la b. La b i el 5 estan escrits amb rotolador en un simple foli que la mestra ha enganxat amb cinta adhesiva al vidre. Ella té plantat el bolígraf darrere el traç de la b i adverteix: «La llumeta està preparada per començar». L'objectiu és que els alumnes facin atenció perquè memoritzin visualment el recorregut per traçar la lletra. Un dels que està atent s'exclama: «La llum fa un viatge molt llarg!». Quan és a punt d'acabar el viatge del boli lluminós tot el grup de classe crida unànimement: «^Para!». És el senyal per avisar a la mestra que la llum ja ha completat el seu camí i que la b ja ha estat dibuixada.

Ara és l'hora de comprovar si els alumnes han estat atents. Maria Àngels Arnau crida la Laia perquè surti a la pissarra. Té com a guia una b que la mestra ja ha escrit amb guix i també un puntet vermell com a referència per on

ha de començar. La Laia agafa el guix i reprodueix fidelment el *llarg viatge* que ha fet la llum, amb la pujada, la baixada i que altre cop torna a pujar per acabar amb un cargol. Com que la Laia ha anat tan ràpid que gairebé no hi ha hagut temps per fer cap foto, la professora ara crida la Núria, que també sap imitar perfectament la llumeta.

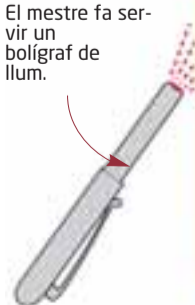
Un cop la b ja està escrita a la pissarra de vidre, cal traslladar-hi també el 5. Arnau pregunta: «La llumeta surt un cop o dos? Fixem-nos-hi bé!». I es disposa a resseguir el traçat del 5 amb el boli lluminós darrere la pissarra de vidre. En aquest cas, la llum es posiciona al vèrtex del 5, i fa primer el traçat cap avall i acaba amb el ganxo. Després es torna a situar al vèrtex i fa la tapa superior. Qui s'hi ha fixat bé? En Daniel demostra a la pissarra de guix que, després de veure el recorregut del boli lluminós, no li costa gens escriure el 5.

Aquesta és la tècnica que utilitza Arnau perquè els seus alumnes memoritzin els traçats per escriure lletres i números. També utilitza la taula, sobretot quan ha d'ensenyar a escriure el nom a cada nen individualment, ja que així

«La llum fa un viatge molt llarg!»

SUPPORT
amb un vidre que permeti traspasar la llum.

LLUM VERMELLA
El mestre fa servir un bolígraf de llum.

1 El mestre ressegueix amb el bolígraf lluminós des de darrera el vidre el camí correcte del traç en una lletra ja escrita sobre un foli.

2 L'alumne es fixa en el moviment que fa la llum per poder escriure la lletra correctament a posteriori.

LA LLUM AJUDA A RECORDAR MILLOR EL MOVIMENT

aprenen la mecànica del mètode i, després, quan treballa en grup totes les lletres i números amb la pissarra ja coneixen el funcionament.

EL MÈTODE

Maria Àngels Arnau, psicopedagoga i mestra d'educació infantil a l'escola pública Bages de Manresa, ha creat una tècnica per ensenyar a escriure els seus alumnes que es basa en la memòria visual i que utilitza un bolígraf lluminós. Amb aquesta tècnica ensenya a escriure als seus alumnes quan fan P-3 i P-4 (amb lletra de pal) i quan fan P-5 amb lletra lligada. Per aplicar el mètode, que Arnau ha registrat i titulat *La comprensió del grafisme per la imatge visual*, es parteix d'un boli que projecta una llum vermella. A través d'una superfície transparent, es mostra als alumnes el traçat que cal seguir per escriure una lletra. Els nens i nenes retenen aquesta imatge i, després, són capaços de reproduir el seu recorregut, de manera que escriuen la lletra correctament. La psicopedagoga, nascuda a Cardona, afirma que «el mètode s'apropa a l'actualitat, perquè la imatge visual forma part de la vida quotidiana

na i el moviment visual atrau més al nen».

Arnau va voler experimentar amb els seus alumnes de P-3, que el curs passat van acabat P-5, el resultat del mètode ja que, fins llavors, el començava a aplicar a P-4. Un matí va donar un foli a cada nen amb el seu nom escrit amb lletra de pal, que el menut havia d'escriure a sota. La mestra li deia: «Aquest és el teu nom, ara posa'l tu». Cada nen va escriure el seu nom segons el que ell interpretava per escriptura; uns van fer un gargot, altres palets, altres un dibuix, altres rodonetes... Segons ella, això donava a entendre que «el nen no sap què ha de fer per escriure el seu nom perquè no té comprensió de com s'ha realitzat aquell grafisme». A la tarda va agafar uns altres folis en els quals també havia escrit els noms dels nens i nenes de la classe. D'un en un els va fer seure en un pupitre amb la superfície de vidre i hi van anar col·locant els folis amb el nom de cadascun. I a tots els va anar demanant: «Fes el que fa la llumeta». I mentre ella anava resseguint amb el boli lluminós els traços de les lletres dels noms dels nens, els petits els anaven imitant amb el llapis a sota: que si ara puja,

que si ara baixa... Dels gargots del matí es va passar a unes lletres perfectament reconeixibles a la tarda. Arnau guarda la seva prova; un munt de folis que s'amunteguen sobre la taula i que reflecteixen l'eficiència del mètode i la validesa, si més no parcial, de la teoria exposada per Arnau.

«Amb aquesta experiència he observat que hi ha nens que no saben escriure perquè no entenen el procés que ha de fer la mà per escriure una lletra o un número. El mètode vol ajudar a facilitar aquesta comprensió. Això no vol dir que s'hagi d'avançar l'aprenentatge de l'escriptura; sempre s'ha de respectar l'evolució madurativa de cada nen», apunta la mestra de l'escola Bages.

LA LLUM HA DE SER VERMELLA

A l'hora de buscar un mètode per ajudar a fer comprensible quin és el mecanisme del grafisme i ajudar a fer entendre que les lletres surten d'uns moviments concrets, va arribar a la conclusió que havia de ser amb un element motivador, que ajudés a la memòria visual. Per això va pensar en la llum. I va tenir clar que havia de ser vermella «perquè la vista reté aquest color amb molta facilitat».

La seva recerca va començar empesa per la curiositat que sentia de saber per què els nens i nenes «no entenen el procés a seguir per fer lletres i números, però, en canvi, els surten espontàniament quan fan gargots». L'interès es va incrementar quan va tenir a classe en Guillem, un nen de 5 anys amb paràlisi cerebral (la mobilitat motriu descontrolada, problemes de vista, dificultat d'atenció...). Va ser el primer amb qui va experimentar el mètode i a qui va dir: «Has de seguir la llumeta». I el nen, amb el llapis, va imitar el recorregut del seu nom. La prova es va fer amb la porta de vidre de la classe, i va propiciar que la mestra encarregués un pupitre amb la superfície transparent. Després, per facilitar l'aprenentatge de l'escriptura a tot el grup de classe, va encarregar una pissarra amb el vidre transparent. Des d'aquest principi, ja fa quinze anys, ha ensenyat a escriure amb el mètode del boli lluminós a desenes d'escolars.

Per a infants i adults

El mètode que ha desenvolupat la mestra manresana Maria Àngels Arnau ensenya a escriure per mitjà de la memòria visual, després que els alumnes segueixin la formació de les lletres a través del traçat que en fa un bolígraf lluminós de color vermell. Aquest sistema permet a més, segons la seva creadora, detectar problemes dels alumnes «de vista, de lateralitat o situació en l'espai, d'atenció...». «Els alumnes que van tenir problemes des de les primeres vegades era perquè giraven els ulls, perquè no sabien distingir entre dreta i esquerra o a dalt i a baix...», afegeix Arnau a partir de la seva experiència.

Ara que ha donat a conèixer el seu mètode,

Maria Àngels Arnau ha volgut recuperar el contacte amb en Guillem, l'alumne amb paràlisi cerebral amb qui el va experimentar per primer cop. «La seva mare m'ha confirmat que continua escrivint el nom fent el traç exactament igual com el va aprendre amb la llumeta».

També l'han anat a trobar famílies amb fills autistes o amb altres discapacitats que estan interessades en el sistema del «boli lluminós». Ha fet una prova amb un noi de 18 anys que pateix microcefàlia, en Roger, que no havia escrit mai el seu nom. «Vam quedar parats de veure que amb el guiatge era capaç d'escriure i, a la vegada, es petava de riure!», comenta. **P. M.**

Fotos:

1 Maria Àngels Arnau (assegada sobre la taula amb la pissarra de vidre al davant) aplega els alumnes de P-5 perquè es fixin en el traçat del bolígraf lluminós

2 La Laia surt a la pissarra a escriure la lletra b després de veure-ho fer a la seva professora.

Arnau ensenya individualment a en Joan a escriure el seu nom amb la taula de vidre i el bolígraf.

3 Amb el boli, ressegueix des de darrere del vidre les corbes de la lletra b.

4 Arnau ensenya individualment a en Joan a escriure el seu nom amb la taula de vidre i el bolígraf.

5 Ara els alumnes de P-5 ja saben escriure amb lletra lligada.

6 La professora de l'escola Bages mostra les proves fetes amb alumnes de P-3 abans i després de ser sotmesos al mètode del boli de llum vermella.

7 En Roger, de 18 anys i amb microcefàlia, ha escrit el nom per primer cop.

DANI Arbós Nascut a Olot fa 36 anys, viu a Buenos Aires

Dani Arbós va viatjar a l'Argentina a buscar un bandoneó i hi va trobar una nova vida. Després de gairebé cinc anys de residir a Buenos Aires, aquest músic d'Olot està casat amb una ballarina professional de tangos i toca el bandoneó, l'ànima d'aquesta música, amb dos quintets locals.

A casa seva sempre s'hi ha viscut un ambient musical: el seu avi, Joan Daró, va compondre més de seixanta sardanes i va tocar amb l'Orquestra Meravella, Setson i altres conjunts; el seu pare, Eduard Arbós, ha tocat de sempre la guitarra tot i no dedicar-s'hi professionalment. Ningú no es va estranyar, per tant, quan Dani Arbós va començar a tocar el piano als quatre anys, ni quan més tard va comunicar a la família que es volia dedicar professionalment a la música. Nascut a Olot fa 36 anys, Dani Arbós va estudiar la carrera de piano (es va diplomar amb 22 anys al Conservatori de Girona), a més de composició i harmonia. El seu pare recorda una anècdota d'aquell temps que, al seu parer, demostra la gran passió que el seu fill sempre ha sentit per la música: «Quan estudiava harmonia va voler repetir un examen perquè "només" li havien posat un 8; va fer de nou l'examen i li van tornar a posar un 8. Quan es va anar a queixar al professor, aquest li va dir que "en harmonia no posaríem més nota ni a Beethoven"».

A més del piano, Dani Arbós (que a Girona havia tocat entre d'altres amb el grup de folk Cluricaun, amb el qual va enregistrar un parell de discos) va aprendre a tocar l'acordió, i això li va despertar l'interès pel bandoneó, una mena d'acordió que és l'ànima de la música de tango. Disposat a aconseguir un bandoneó (un instrument cada cop més difícil de trobar) i algú que li n'ensenyés alguna cosa més, i també amb ganes de conèixer l'Argentina, ara fa aproximadament cinc anys va viatjar per primer cop a aquell país, sense tenir clar quant temps s'hi estaria. I encara no n'ha tornat (del tot), ni preveu fer-ho de manera immediata: viu a Buenos Aires casat amb Natalia Almada, ballarina professional de tango, toca amb dos quintets locals de tangos i altres músiques populars argentines (Quinteto Negro La Boca i De Callejón) i està cursant la carrera de tango i folclore al Conservatori de la capital argentina.

«Vaig arribar a l'Argentina per motius lúdics, doncs la meva intenció bàsica era conèixer el país –explica el mateix Dani Arbós–. Però una vegada aquí vaig descobrir de veritat el tango i el bandoneó i va ser un amor a primera vis-

ta. Vaig sentir la necessitat i les ganes d'aprendre més sobre el gènere i l'instrument, i això va comportar que em plantejés quedar-me a viure a Buenos Aires i introduir-me en aquest món. La meva formació anterior en la música va ajudar-me a adaptar-me prou bé al dia a dia del tango, i a entendre el perquè del sentiment que provoca el gènere, aquí i a fora d'aquí».

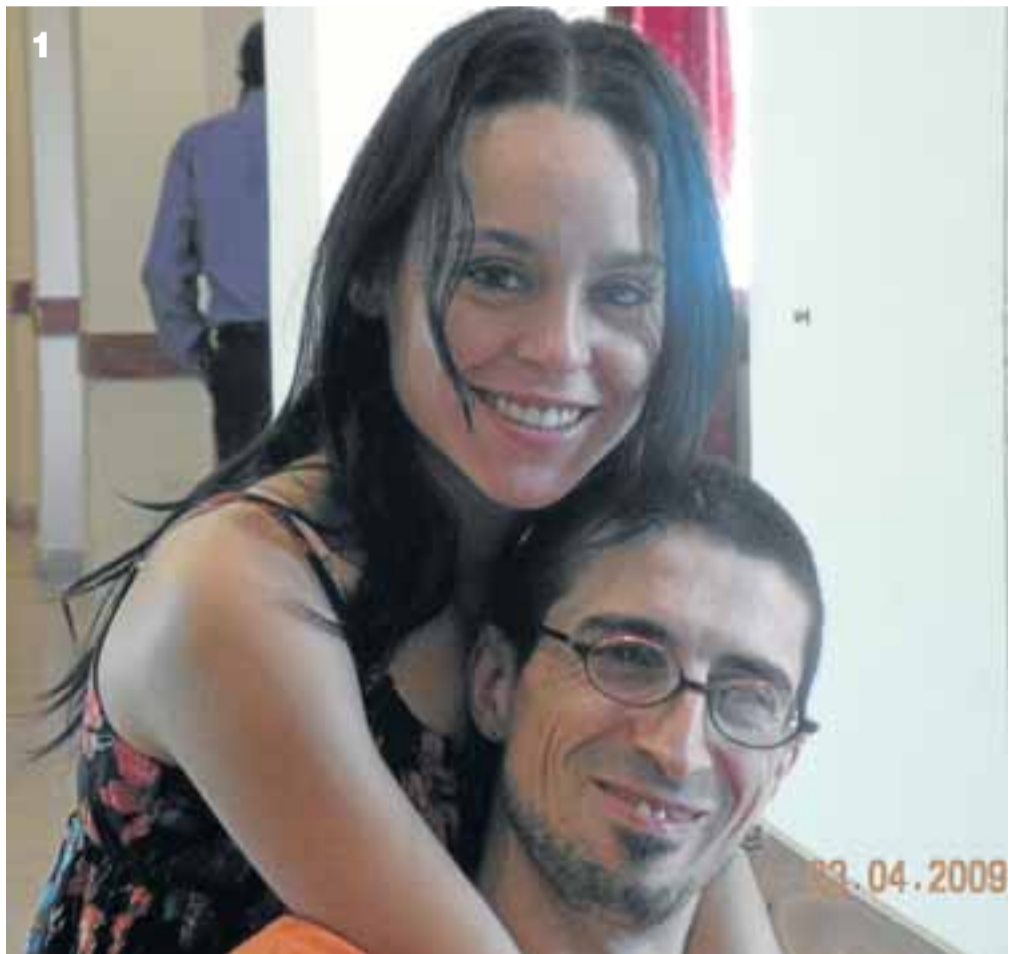
Els primers temps a l'Argentina, Arbós es va allotjar en albergs, la qual cosa li va permetre «conèixer moltíssima gent d'arreu del món». Més tard, «vaig conèixer la que després seria la meva dona, una molt bona ballarina de tango, que ja estava vivint al pis on vivim actualment».

Li va resultar més complicat trobar feina, un cop decidit a quedar-se més temps a l'Argentina: «Com que encara no tocava el bandoneó, ha hagut de passar un temps abans no he aconseguit entrar una mica en aquest món. Ara, però, no em puc queixar, perquè de feina n'hi ha més de la que es pot fer. Estic tocant en dos quintets de tango i en un duo de bandoneó i guitarra (Tango sin maldón), a més de fer diferents feinetes que van sortint en col·laboracions tant per a algun concert com per a alguna gravació». A més, amb Quinteto Negro La Boca han enregirat el seu primer disc, *Tango contaminado*, que darrerament estan presentant en nombrosos concerts.

Fa aproximadament dos anys, Dani Arbós i

Al cor del tango

TEXT: ALFONS PETIT

Natalia Almada van passar uns mesos a Olot (on es van casar) per aconseguir, fent altres feines, uns diners extra que els permetessin afrontar amb més tranquil·litat els seus projectes a l'Argentina. I ara Dani Arbós no es planteja si el seu retorn a Buenos Aires és definitiu o provisional: «De moment estic aquí treballant i gau-

dint del què faig. Estic obert a totes les possibilitats però m'ajuda el fet de que el bandoneó és un instrument tocat per "poca" gent, i els instrumentistes de bandoneó, sortosament, estem molt buscats i tenim molta feina. A més, el procés d'aprenentatge del tango entenc que s'ha de fer aquí, perquè és on es viu i se sent.

Fotos:

1 Dani Arbós i la seva dona, la ballarina argentina de tangos Natalia Almada.

2 Amb la seva dona i el seu pare, Eduard Arbós, a punt de pujar al Gra de Fajol, durant l'última estada de Dani Arbós a Olot, fa un parell d'anys.

3 A Tierra del Fuego.

4 Dani Arbós, el tercer per l'esquerra, en ple concert amb el quintet De Callejón.

5 Contraportada i portada del primer disc del Quinteto Negro La Boca, *Tango contaminado*.

6 El músic olotí tocant el bandoneó.

7 Al Canal de Beagle.

8 Dani Arbós i altres alumnes del Conservatori de Buenos Aires amb Lilian Saba (a dalt, la segona per l'esquerra), considerada un referent pianístic en el folklore d'Argentina.

La gent canta tango al carrer, s'escolta per la ràdio i es toca i es viu a cada cantonada». En aquest sentit, també està especialment satisfet d'haver pogut ingressar com a alumne al Conservatori de Buenos Aires, on estic cursant la carrera de tango i folclore amb alguns dels millors músics del gènere: Pablo Mainetti, Nicolás Ledesma, Juan Falú... Ells m'han ajudat especialment per poder-me introduir en el cercle musical i cultural del tango i amb alguns mantinc una relació molt estreta amb l'objectiu de professionalitzar-me el màxim possible».

Els assajos, les classes, els concerts... fan que Dani Arbós estigui força ocupat a Buenos Aires, i l'ajuden també a no tenir una vida rutinària: «En general tots els dies toco diversos hores, però varia segons el dia. Em combino les hores d'estudi segons el que tingui, tres o quatre assajos i dues o tres classes per setmana. A més després hi ha les actuacions, que segons les setmanes també poden ser diverses, i habitualment a la nit. Acostumo a anar una mica adormit, sobretot quan vaig a dormir tard i a les deu del matí tinc un assaig». Aquesta vida intensa i la immensitat del país fan que Dani Arbós no pugui dedicar els caps de setmana a conèixer millor l'Argentina: «A vegades coincidim amb la dona, que és difícil, i tenim tots dos festa, i anem a algun museu, o a passejar, o a algun concert. I sí que procuro fer una escapadeta algun cop a l'any cap a Córdoba o a la Patagònia, al sud del país, on tenim família».

El conductor es va oferir a portar-lo, i en Dani va dir que sí. Anaven parlant, i l'home li va demanar al meu fill d'on era. «D'Olot, a prop de Barcelona», va respondre, tot això en castellà, és clar. L'home, sorprès, va respondre: «Jo sóc de Barcelona». I llavors en Dani li va preguntar si no seria tal persona. L'home va tornar a quedar sorprès, perquè ho era, i és que el meu fill, mentre preparava el viatge, havia llegit que en aquella zona de la pampa hi vivia un català que tenia una *hacienda*...».

Malgrat no poder viatjar massa pel país, Dani Arbós sí que coneix prou bé la vida argentina, després de cinc anys a la capital. I creu que hi ha moltes coses que podrien interessar els gironins: «És un país molt "europeu" pel que fa a costums i caràcter i s'ha de tenir en compte que la gran majoria d'habitants són immigrants i fills i nets d'aquests. Hi ha per exemple moltíssima presència italiana i espanyola. Pel que fa a les tradicions, és molt interessant veure com la cultura autòctona es manté bastant ferma, amb les festes de la Pachamama, o els Carnivals. I també la cultura del gaucho, la vida del camp...». També hi ha una gran riquesa musical, a l'Argentina, que Dani Arbós coneix prou bé: «La música sona com és el lloc d'on és. Les milongues camperes, de la Pampa, del gaucho, són pausades, transmeten verd, calma, espai... El *chamamé* de Corrientes, Misiones, Entre Ríos, és l'aigua dels rius Paraná i Uruguai, que passen per aquestes províncies. El tango és

amics meus nascuts aquí». En canvi, «les relacions amb la gent sempre han estat molt fàcils i en la part laboral tampoc no puc queixar-me». Al principi, això, sí, «em va costar una mica que entenguessin que jo era català i no "gallego", però tot el procés ha estat força divertit. Cal dir que el meu espanyol fa bastanta gràcia». I és que no hi ha massa coneixement sobre Catalunya, a l'Argentina: «En general som tots espanyols; després et pregunten on és Catalunya. Però sí que hi ha qui sap i qui està interessat en saber. Crec que tota la gent que em coneix sap que sóc "el catalán". Després hi ha el Barça, que ajuda molt».

Dani Arbós no s'ha plantejat de moment tornar a Girona: «Penso molt en el dia a dia. També sé que tot i que ara és el moment d'estar integrat a Buenos Aires, m'agradaria a la llarga poder viure en un lloc més tranquil. Si serà Girona no ho sé, conec molt llocs preciosos per viure-hi, però s'han de tenir en compte altres coses a part de la bellesa dels llocs per quedar-s'hi». Tampoc no es penedeix, al contrari, d'haver marxat: «Estic molt content d'haver arribat aquí, i de poder treballar fent el que sempre he desitjat fer, que és tocar música i viure fent de músic. És molt gratificant estar dalt d'un escenari i veure que la gent que escolta el que estàs tocant disfruta tant com tu, i t'ho agraeix».

Sí que admet que hi ha coses que troba a faltar de Girona, i planteja una reflexió sobre l'enyorament: «Quan ets fora d'on has nascut per-

Gironins al món

5 Dominical
Diumenge 10
d'octubre de 2010

Buenos Aires ARGENTINA

DISTÀNCIA DE GIRONA:
10.543 quilòmetres.

SUPERFÍCIE:
202 km².

POBLACIÓ:
3.050.728 habitants
(2001).

DENSITAT:
14.826 hab/km2.

MONEDA:
Peso argentí
(1 euro = 5,5 pesos).

IDIOMA OFICIAL:
Espanyol.

QUÈ ÉS EL QUE MÉS LI HA AGRADAT DE BUENOS AIRES A DANI ARBÓS:

De Buenos Aires s'ha de destacar l'alt nivell cultural que hi ha i les possibilitats enormes d'evolució (sempre que hi hagi les ganes i la voluntat necessàries). El tango i també el folclore en general. La passió i la curiositat de la gent, els nens jugant a la pilota al carrer, l'*asado*, el mate... S'ha de destacar també, tot i que per la feina no tinc el temps per poder-m'hi dedicar, que l'Argentina en general és un país molt gran i molt bonic i que val molt la pena de visitar i conèixer. I una altra cosa: la carn, quina carn!

I EL QUE MENYS:

No vull crear polèmica, però em sobta moltíssim el caos polític i social que predomina en la societat argentina. És una visió molt personal, tenint en compte que vinc d'una societat que està plantejada diferent, cosa que no significa que sigui millor o pitjor.

QUÈ ÉS EL QUE MÉS TROBA A FALTAR DE GIRONA:

Bàsicament la família i als amics... Els menjars de la mare i les hores compartides amb la família, jugar amb la música amb el pare, el germà... I bé, la Costa Brava, el Pirineu, la calma dels llocs petits, el verd i molt important, el silenci, que estant a Buenos Aires no tinc la possibilitat de disfrutar.

I EL QUE MENYS:

No sabria què dir.

Sí que va voltar per l'Argentina en els inicis de la seva estada al país, quan tot plegat era un viatge lúdic, i el que va veure el va impressionar: «És un país que val molt la pena, i molt variat. Des de la Patagònia, al sud, amb extensions de territoris deserts on només hi bufa el vent, els seus glaciers i muntanyes (els Andes magestuosos); el mar, a l'oest, immens; la pampa o tota la zona del nord, Salta, Jujuy, Misiones...». D'aquesta època és una anècdota que recorda el seu pare: «En Dani portava més de cinc hores caminant per una carretera de la pampa sense creuar-se amb ningú quan va passar una camioneta, que es va aturar al seu cos-

Buenos Aires, sona com estar passejant una nit per la ciutat, com estar en una *milonga*, com la pluja que et mulla de l'aigua del Río de la Plata». La varietat de paisatges i climes i el costum de prendre mate són altres trets característics de l'Argentina, un país que també té coses criticables: «Les desigualtats socials, la brutícia, el soroll, la contaminació... Són coses que també les tenim a Girona i a Europa i que a tot arreu resulten molestes».

Per alguns d'aquests problemes a Dani Arbós se li va fer una mica complicada l'aclimatació a Buenos Aires: «La ciutat és molt grossa i caòtica, però ara la conec més que alguns

ceps més intensament la relació que t'ha unit durant tant anys amb la teva terra. Hi ha unes arrels que mai podran tallar-se i un amor plàtonic cap al teu lloc d'origen. Des d'aquí, la meua terra es veu més bonica fins i tot del que ja és». El vincle el manté sobretot a través de la seva família, amb la qual es comunica «gairebé setmanalment, via Skype i correu electrònic». Pel que fa als amics, «espero que no estiguin gaire enfadats, perquè sóc un xic descuidat. Ho fem via mail, però sóc molt mandrós i no escric gaire. Per sort tinc molt bons amics i es recorden de mi i de tant en tant rebo alguna trucada que em fa una il·lusió increïble».

Amb la col·laboració de

JOSÉ ANTONIO Pagola Teòleg basc combatut per la jerarquia eclesiàstica

Nascut a Guipúscoa fa 73 anys i líder del clero basc, es va llicenciar en Teologia a la Universitat Gregoriana de Roma i en Ciències Bíbliques a Roma i Jerusalem. Vicari general de José María Setién, va aconseguir un èxit editorial sense precedents amb «Jesús. Aproximació històrica» (publicat en castellà el 2007 i posteriorment traduït al català), un llibre interceptat per la jerarquia eclesiàstica.

“Jesús és un repte massa perillós per a l'Església actual”

TEXT: MATÍAS VALLÉS

«El conflicte al País Basc no desapareixerà només amb la dissolució d'ETA»

– ETA ja no existeix?

– No només existeix ETA. Existeix al País Basc un conflicte que no desapareixerà només amb la dissolució d'ETA. Es necessitarà els anys vinents tot un procés intel·ligent de reconciliació, promovent la renúncia a polítiques de caràcter dogmàtic, la cura de ferides doloroses, la recerca honesta del bé comú, el reconeixement a les víctimes.

– A Euskadi també es buiden de fidels les esglésies?

– Sí. Aquest és un fenomen general a Europa. No obstant això, conec i tracto bastants homes i dones que, sense ser practicants habituals, busquen en Jesús un referent per a la seva conducta ètica i una esperança per a la seva existència. No s'accontenten d'abandonar les pràctiques religioses, sinó que viuen buscant una manera diferent de creure. M'ajuden a repensar la meua fe.

– Quina serà la imatge de José María Setién quan passin un parell de dècades?

– No ho sé. Però, si s'estudia la seva actuació i el seu magisteri amb objectivitat, i s'aconsegueix rescatar la seva verdadera personalitat de tanta informació distorsionada que s'ha abocat sobre ell, es trobaran amb un home honest, lúcida i valent, un creient convençut, un bisbe que s'ha esforçat sempre per il·luminar des de l'ètica els conflictes i injustícies, buscant sempre la defensa de la persona i una convivència pacífica basada en la justícia. Un cristià que mai ha perdut la pau, ni ha reaccionat amb agressivitat davant les campanyes i els atacs injustos a la seva persona.

El sacerdot basc José Antonio Pagola, el ja cèlebre autor de *Jesús. Aproximació històrica*, encarna la visió contemporània i més radical de Jesucrist. El número dos de José María Setién a la diòcesi de Sant Sebastià va vendre 40.000 exemplars del seu llibre en només dos mesos, abans que la Conferència Episcopal es mobilitzés i l'obra fos retirada de les llibreries eclesiàstiques i diocesanes per la mateixa editorial catòlica que l'havia publicat. Professor de teologia, considera que l'Església dista de seguir el missatge del seu fundador.

Es considera vostè una víctima, per les reaccions en contra seu que ha propiciat Jesús. Aproximació històrica? No. En el meu llibre sobre Jesús el presento com «conflictiu i perillós». Ara he pogut comprovar en la meua pròpia carn que ho va ser i ho serà sempre. Quan es coneixen les seves paraules de foc, la seva llibertat per defensar les persones, el seu projecte d'una societat al servei dels últims o la seva crítica a una religió buida de compassió. Jesús genera reaccions enfrontades d'atracció o de rebuig. Crec que, en bona part, el meu llibre ha suscitat inquietud quan s'ha captat que Jesús pot ser un repte perillós per a l'Església actual, tal com d'ordinari l'entendem, la vivim i l'organitzem avui.

Jesucrist era més home que Déu? Probablement ningú ha exercit un poder tan gran sobre els cors com Jesús, ningú ha expressat com ell les inquietuds i interrogants de l'ésser humà, ningú ha despertat tantes esperances. Encara avui, quan les ideologies i religions experimenten una crisi profunda, Jesús continua alimentant la fe de milions d'homes i dones. Per què? On és el secret d'aquest poder d'atracció? Els cristians pensem que Jesús és tan plenament humà que no és com nosaltres. Leonardo Boff deia que «tan humà només pot ser Déu». Nosaltres creiem que en aquest home, en les seves paraules, en els seus gestos i en la seva vida sencera ens estem trobant amb Déu com en cap altre lloc. Per a mi, Jesús és Déu parlant-nos, acompanyant-nos i salvant-nos des d'aquest home entranyable.

El nomenament del bisbe José Ignacio Munilla al capdavant de la seva diòcesi de Sant Sebastià constitueix un desafiament de Rouco a l'Església nacional basca? Segurament, en aquest tipus de nomenaments sempre es tindran en compte els aspectes polítics. Però és un error analitzar el que ha passat a Sant Sebastià des d'unes claus exclusivament polítiques. Penso, més aviat, que el que es viu en la meua diòcesi és, sobretot, un conflicte eclesial que s'està produint també en altres parts, com a conseqüència d'una confrontació entre dos models d'Església o dues sensibilitats sobre el contingut i significat del Vaticà II o sobre el quefer de l'Església en la societat secularitzada. El fet lamentable és que,

en general, les nostres mútues desqualificacions no ens estan conduint cap a una Església més fidel a Jesús i al seu projecte.

Llegirà el llibre de Stephen Hawking, per rebatre l'opinió del científic sobre Déu? No. Sempre m'han interessat els treballs de Hawking sobre astronomia, però no les seves conjetures

sobre Déu. El que ha afirmat Hawking no és cap novetat. Entre els experts en el diàleg fe-ciència la posició més generalitzada és que ni les religions poden provar l'existència de Déu, ni les ciències poden provar la seva no-existència. Davant del misteri últim de la realitat només és possible una actitud de fe positiva o negativa. Els creients creuen que hi ha Déu però no ho po-

den provar, els ateu creuen que no n'hi ha però tampoc no ho poden provar. A vegades sembla que l'home modern ha decidit que el que l'ésser humà no pot provar científicament, no existeix. No obstant això, aquesta conclusió no pot ser provada científicament.

Déu cal? Déu no cal per guanyar diners, adquirir poder o aconseguir benestar. Tampoc per dispensar-nos del mal, del sofriment o les desgràcies de la vida. Déu ens serveix als creients per enfrontar-nos amb una llum, un estímul i un horitzó nou a la duresa de la vida i al misteri de la mort. El Déu revelat en Jesús em serveix a mi per viure, estimar i treballar per una vida més humana, per intentar ser humà com Jesús, per defensar la meua llibertat i no acabar esclau de qualsevol ídol, per seguir buscant la veritat última de la vida, per no perdre l'esperança en l'ésser humà, per no viure a mitges, per no sentir-me mai sol o incomprès, per sentir-me perdonat i renovat interiorment, per tenir paciència amb mi mateix.

No són aquells temps massa foscos per parlar amb propietat d'una «aproximació històrica» a la vida de Jesús? No és possible escriure una biografia de Jesús en el sentit modern d'aquesta paraula. No obstant això, la investigació desenvolupada en l'època moderna –en papirologia, crítica textual, anàlisi de gèneres literaris, excavacions i descobriments arqueològics, aplicació de les ciències socials, antropologia cultural– ens permeten aproximar-nos al perfil de la seva persona, els trets bàsics de la seva actua-

Papa Benet XVI sobre els continguts del seu llibre? M'agradaria que a Roma s'escoltessin els diversos corrents teològics existents avui en el si de l'Església –no només a Europa– però, sobretot, m'alegraria que la jerarquia s'atrevis a liderar un moviment de conversió a Jesucrist i al seu projecte del regne de Déu. No hi ha res més urgent que això a l'Església d'avui.

Davant la dona, prendria Jesús les mateixes decisions que els seus successors vaticans? Jesús critica una societat patriarcal que estableix el domini i el poder de l'home sobre la dona, Déu no beneeix estructures que generen superioritat de l'home i submissió de la dona. Jesús concep el seu moviment de seguidors i seguidores com «un espai sense dominació masculina». Aquesta actuació de Jesús ens està exigint avui una revisió profunda de la situació injusta de la dona a l'Església i a la societat, una presa de consciència més viva de la nostra infidelitat a Jesús i un procés valent de renovació orientat que la dona pugui gaudir de la seva dignitat, els seus drets i el seu protagonisme, sense ser menysvalorada ni exclosa per la seva condició de dona.

Jesucrist va acabar en una fossa comuna, com els desapareguts de la guerra civil espanyola? No. Històricament és molt poc probable. Aquesta hipòtesi del nord-americà John Dominic Crossan no troba a penes acceptació entre els especialistes.

Fins i tot els seus crítics més aferrissats

guna cosa que jo no hi he posat. Crec senzillament que Jesús està viu i que continua actuant en els cors.

Va pensar alguna vegada que es convertiria en un supervendes? Mai. D'ordinari, l'èxit d'un llibre es mesura en aquesta societat pel nombre d'exemplars venuts. Jo no ho crec així. D'*El codi Da Vinci* de Dan Brown se n'han venut milions de còpies, però jo el considero un fracàs, ja que no introdueix veritat ni esperança, no acosta al misteri de Jesús, no ajuda a viure de manera més humana.

Abunden les contradiccions en el discurs que es posa en llavis de Jesús en els quatre evangelis? Els evangelis no són relats biogràfics redactats per oferir informació precisa de caràcter històric. Són relats en els quals, de manera variada i matisada per cada evangelista, es recull la «memòria de Jesús» tal com era recordat amb amor i amb fe pels que van estar més a prop seu. Per aproximar-nos al contingut històric que conserven sobre Jesús cal contrastar-los, analitzar els gèneres literaris que utilitzen, els procediments narratius, el vocabulari propi de cada evangelista, el context en el qual es redacta cada evangeli.

Jesucrist expulsaria els mercaders del Vaticà? No cal esperar que torni Jesús. Des dels milions de famolencs i desnudats de la terra, des dels pobres oblidats per les religions, des de les dones humiliades en tots els pobles, Jesús ens està cridant ara mateix als dirigents del Vaticà i a tots els qui ens diem cristians que expulsem de l'Església riqueses, poders, grandeses o interessos que oculten el seu missatge d'esperança. Aquests obstacles ens impedeixen treballar per un món en el qual els últims comencin a ser els primers en la nostra atenció.

Es pot seguir Jesús sense seguir la seva Església? En aquests moments jo no trobo una altra manera millor de seguir a Jesús que vivint en aquesta Església, però no de qualsevol manera, sinó esforçant-me per convertir-me jo mateix a l'Evangeli i treballant per encoratjar en ella un clima de conversió a Jesús.

La crisi econòmica que tant ens ocupa provocarà un renaixement de l'espiritualitat? No ho sé. En aquests moments, observo que el desig d'espiritualitat es desperta sobretot en persones que experimenten amb força el buit existencial, el sense sentit de la seva vida, l'afartament de benestar. No és fàcil viure una vida que no apunta a cap meta, i tampoc n'hi ha prou de passar-s'ho bé.

Què treu un no creient de la lectura del seu llibre? He rebut molts centenars de cartes i escrits de lectors no creients. La majoria em diuen que s'han trobat amb un Jesús que ni tan sols sospitaven. Alguns s'han sentit cridats a replantejar-se la seva vida amb més veritat i honestat. Bastants s'han sentit alliberats de pors i fantasmes religiosos que els han fet patir molt, malgrat haver-se distanciat de l'Església. Sobretot m'agraeixen que si Déu és tal com apareix a *Jesús. Aproximació històrica*, potser els compregui a ells. Bastants queden commoguts per un Déu amic que estima amb amor increïble i immerescut a tots els seus fills. Alguns diuen: «Tant de bo existeixi aquest Déu». Bastants s'animen a treballar per un món més humà i just. En moltes cartes es diu: «Per què no vaig poder jo conèixer aquest Jesús fa anys? Segurament, la meua vida hauria estat diferent».

L'Islam també és la religió veritable? L'Islam és el camí a través del qual els nostres germans musulmans busquen trobar-se amb el misteri de Déu. Els cristians podem descobrir en ells valors que ens poden estimular a viure amb més fidelitat el seguiment a Jesús. Entre els més destacats, ens aporten la compassió, l'hospitalitat, l'acollida.

Vostè va estudiar a Jerusalem. Quina creu que és la solució per al conflicte a l'Orient Mitjà? Segurament, la solució tècnica per a una convivència pacífica i estable entre Israel i el poble palestí és en mans dels Estats Units. Però crec que s'ha de promoure una intensa política educativa i d'opinió, per desactivar el fanatisme dels sectors més radicals i per fer creïble la convivència entre tots dos.

“

El que afirma Hawking no és novetat; ni les religions poden provar l'existència de Déu, ni les ciències poden provar la seva no existència.

”

“

Els lectors no creients m'agraeixen que si Déu és tal com apareix al meu llibre, potser els compregui a ells.

”

“

No és fàcil viure una vida que no apunta a cap meta, i tampoc n'hi ha prou de passar-s'ho bé.

”

“

Jesús critica una societat patriarcal que estableix el domini i el poder de l'home sobre la dona.

”

ció, les línies de força i el contingut essencial del seu missatge, l'atracció que va despertar en els seus seguidors i l'hostilitat que va generar entre els dirigents religiosos. Si excloem Pau de Tars i Flavi Josep, Jesús és la figura jueva millor coneguda del seu temps.

Li agradaria mantenir un debat obert amb el

s'han rendit davant el brillant estil literari de Jesús. Aproximació històrica. No ho sé. El que a mi m'omple d'alegria és comprovar que moltes persones que llegeixen el meu llibre senten Jesús més viu i pròxim, descobreixen Déu de manera nova, troben un sentit diferent a la seva vida, se'ls desperta el desig d'una vida més humana. Aquests lectors troben en el meu llibre al-

Estalvi mecànic

Els experts recomanen a les empreses que inverteixin en robots per afrontar la crisi i asseguren que els països que són forts en aquesta àrea estan en millors condicions per ser competitius

TEXT: JOSEP LLUÍS MICÓ

Els països forts en robòtica estan en millors condicions per ser competitius, especialment en el present, quan als mercats occidentals proliferen els productes de baix cost elaborats en economies emergents, el plantejament comercial de les quals descansa sobre una mà d'obra barata i dòcil.

El *Libro Blanco de la Robótica*, impulsat pel *Comité Español de Automática*, exposava fa un parell d'anys els avantatges d'aquesta aplicació en àmbits tan sensibles com la flexibilitat, la seguretat i la qualitat empresarial. Avui, la majoria de companyies sap que la seva supervivència depèn en bon grau de la independència i la innovació tecnològiques. Per això, fabricants de tot tipus, de la metal·lúrgia i els vehicles als plàstics i els refrescs, es valen d'aquest recurs. Cada vegada hi ha més robots a l'Estat espanyol que manipulen, acoblen o desmunten peces i materials. De fet, el parc espanyol de robots és el setè del món en quantitat, amb unes 30.000 unitats.

A més, només dos països europeus, Alemanya i Itàlia, ens superen en investigació en aquesta àrea. Cinc dels seixanta grups que estudien en profunditat la robòtica figuren entre els més rellevants del planeta, concretament els procedents de les universitats Carlos III (Madrid), Sevilla, Valladolid, Castelló i Politècnica de Catalunya (Barcelona).

RESULTATS SENSE ESFORÇ

Pràcticament hi ha unanimitat entre els enginyers i economistes a l'hora d'afirmar que les petites i mitjanes empreses haurien d'entendre la robòtica com una eina profitosa per enfrontar-se a la crisi. Per exemple, les noves tècniques d'automatització en els processos de la indústria alimentària així ho indiquen. Fins fa poc, el nombre d'empleats que envasaven, carregaven i transportaven articles d'aquest tipus era molt elevat. Sense aportar valor afegit al producte, el pagament dels seus sous incrementava el cost. Els 2.000 robots que treballen en aquest camp estan contribuint a corregir aquest desajust. La tendència és ferma: en els últims exercicis, la seva implantació ha augmentat en un 30%.

Però els principals reptes es refereixen al comportament de les màquines i a la seva popularització a màxima escala. I és que els científics estan aconseguint que els robots col·laborin amb una certa normalitat amb els operaris humans mentre uns i altres exerceixen les seves tasques. Igualment, les iniciatives més ambicioses en I+D+i per arribar més lluny que la domòtica, és a dir, per transcendir la integració de la tecnologia en el disseny intel·ligent d'edificis i recintes, cristal·litzan a tot arreu, especialment mitjançant l'ús de petits sistemes de consum (gairebé) general.

A LA FEINA I TAMBÉ A CASA

Després d'un any i mig d'ardues labors, la firma catalana Pal Robotics, vinculada al potent Royal Group dels Emirats Àrabs Units, ha creat Reem-H2, un androide concebut com a guia de museus, fires, centres comercials, hotels o hospitals, i que fins i tot podria ser preparat com a guàrdia de seguretat.

La Federació Internacional de Robòtica havia previst que les vendes mundials de robots de relacions públiques ascendirien a 760 elements entre 2009 i 2012. La crisi l'ha obligat a rebaixar les expectatives, no obstant això, l'optimisme global es manté perquè el que es coneix com a «robòtica de servei» està entrant a les llars. Processadors de menjar com el Thermomix i aspiradors autònoms com la iRobot Roomba 555 han estat acollits amb entusiasme en milers de domicilis d'ambdós hemisferis. Hi ha qui assenyala amb solemnitat que després de les revolucions industrial i digital, ara arriba la revolució dels robots.

Foto:
Sobre aquestes línies, l'androide Reem H-2, creat per l'empresa catalana Pal Robotics.

1 Una nau de muntatge de cotxes completament robotitzada.

2 Investigadors del laboratori de robòtica submarina posen amb algunes de les seves creacions al Parc Científic i Tecnològic de la UdG, l'any 2005.

3 L'aspirador autònom iRobot Roomba 555.

4 El processador de menjar Thermomix ha tingut un èxit més que notable entre els consumidors.

En les promeses per a un futur pròxim, formulades sobretot des del Japó, apareixen màquines programades per a l'entreteniment, l'educació i la cura dels nens, els ancians i els discapacitats. Ja hi ha robots que desactiven explosius i que lluiten contra incendis, però en breu podrien arribar-los reforços en la medicina quirúrgica o en la vigilància de fronteres.

Podria pensar-se que els robots són els treballadors perfectes: sempre són puntuals, mai no cauen malalts, acaten les ordres sense quei-

res, no s'absenten furtivament ni demanen dies de permís per a assumptes propis, els resulten indiferents les vacances, és impossible que reclamin augment de sou i ignoren què és una vaga. No obstant això, els falta molt per convertir-se en perpetus empleats del mes. És evident que encara han d'aprendre tant! En realitat, algunes accions i gestions únicament les podran portar a terme a les pel·lícules de ciència-ficció. Sens dubte això no és negatiu, sinó que hauria de tranquil·litzar-nos.

Fins al 28 de novembre poden trobar al Museu de l'Empordà de Figueres la seva exposició «F de flâneur», una visió de Figueres poètica que vol mostrar una ciutat que no acostumem a veure. Amb Mitjà parlem dels artistes actuals, que coneixen món i es formen.

Jordi Mitjà (Figueres, 1970) és un creador que ha fet estades a Mèxic o Brasil (ara té una mostra a Sao Paulo), ha visitat Cuba amb un col·lectiu d'artistes gironins i intenta fer una obra plena de referències, des del cinema a grans artistes de totes les èpoques. Té obra en col·leccions públiques com la Mediateca de la Fundació La Caixa o el *Centro Galego* d'Art Contemporani. Al Museu de l'Empordà mostra una Figueres inspirada en artistes com Marcel Duchamp o Salvador Dalí, viatjant entre la còpia i la inspiració.

L'artista és un flâneur, o un voyeur? És una barreja de les dues coses. És un *flâneur* quan és un turista romàntic, com els primers turistes, que arribaven i s'enamoraven de tot. Tots som una mica *voyeurs*, aquí tens *La finestra indiscreta* de Hitchcock, o la televisió que ens donen, que et converteix en un *voyeur* de baixa qualitat. Perquè el *voyeurisme* té un punt positiu, de reflexionar i entendre les coses.

Un Centre d'Art Contemporani a Girona seria positiu? Jo tinc 40 anys, però per als més joves segur que sí. Crec que hi ha una confusió entre un Centre d'Art, que aniria molt bé, i que grans capitals catalanes tenen, i el Museu d'Art Contemporani. El primer posa en contacte artistes amb el públic, però no compra obra. Es barregen les coses, per desinformació.

A l'exposició veiem una altra Figueres, com les grutes de l'interior de la ciutat. La seva obra té una vessant poètica? Absolutament. En aquesta exposició torno a la poesia. És lleig que ho digui jo. Hi ha una peça on faig una passejada des de Culubret, el barri dels gitanos, fins a la carretera de Llançà, i la travessa té una dimensió poètica. Com el pedestal de Monturiol de la Rambla.

Una imatge preferida? Tinc una peça amb tres fotografies, on es veu com recullo una pedra de la riera, que fa de clavegueram dels figuerencs, i la converteixo en un article molt *kitsch*. En un objecte que brilla i és desitjable, en el lloc on defequen i pixen els figuerencs. Si hagués pogut, l'hagués cobert de diamants. Però el Museu de l'Empordà no és el MOMA de Nova York, i no té el seu pressupost. Tracto de fer una exposició molt explicativa.

Què li cal a l'art actual perquè connecti més amb la gent? Potser durant uns anys es va fer un art hermètic, que semblava que només entengués un superdotat. Però això ara és mentida. Tota lectura requereix un esforç, però l'art actual té moltes capes de lectura. Si veus un Caravaggio, i tens més informació, el disfrutaràs més; perquè sabràs com pervertia les escenes que feia, i com s'enfrontava al clergat. Si no ho saps, també l'entens. Ara, per a l'art cal un esforç de pensar. No tinc la solució pel problema: ofereixo pistes. De fet, aquesta exposició mostra com l'artista treballa les obres, es veu el procés, cosa que no és comuna. Tot i que hi ha artistes que ho fan, com l'Albert Serra.

Dalí és un referent seu, i li dedica un mirall de circulació de vehicles; per què? Home, és fill de Figueres! I recordo la impressió que em va fer el seu Museu de petit. Jo havia estat al Darder o al Museu de la Xocolata de la Torras. De Dalí m'atreu la seva forma d'escriure. Ell mateix diu que era millor escriptor que pintor.

Com li fa l'homenatge? Cada dia, per anar a Lladó, trobava un mirall de carretera que s'havia enfosquit pel temps, i havia deixat de fer la seva funció. El cas és que vaig demanar a l'Ajuntament poder-lo treure: es veu tot el procés, amb la instància. Jo havia estat a la casa de Dalí, a l'estudi de Portlligat, acompanyant al fotògraf Jordi Puig, i vaig fer una sola foto: el seu mirall, de forma convexa, i que recordava el quadre del Matrimoni Arnolfini. La imatge és dins del mirall de Lladó. Els miralls apareixen a

“La imatge de l'artista bohemí és un dels mites per trencar”

TEXT: MOISÈS DE PABLO FOTOGRAFIA: CONXI MOLONS

tinc una segona mare mexicana. A Sao Paulo no ha passat. Hi he estat bé, en una habitació oferta pel Museu, i la relació amb els artistes del taller ha anat bé. Però a Mèxic he conegut molta gent, i hi he tornat moltes vegades. A Cuba no hi he tornat.

Ja no existeix la imatge de l'artista bohemí? És falsa. És un dels mites per trencar. Els artistes treballen. Jo he estat al Brasil, i la gent pensa coses que no són. Vaig estar dos mesos a Sao Paulo, hi he estat a l'hivern, i allà la gent pensa la tira. Tothom pensa en Rio i són dues ciutats molt diferents. La primera setmana se't cauen tots els tòpics. Ara em coincideixen diverses exposicions alhora.

Sembla que no nota la crisi. Si et parlés d'algunes galeries, ja veuries que el panorama no està tan bé. Ara preparo un projecte per a la Ciutatella de Roses. Tinc obra a Portbou, perquè el meu pare va ser el ferrer que va fer el monument de Dani Karavan. I jo conservava una figura alternativa que no es va fer. Estic en una col·lectiva a Madrid i l'exposició de Brasil. Ara, els músics fan més bolos que nosaltres. Mira Quimi Portet.

Si no fos artista, què seria? Em dedicaria a cuinar. Però no sé fer res més del que faig. Una de les meves frustracions és no saber tocar el piano. De fet, aquestes activitats són molt creatives, i no hi ha gaire diferència entre elles.

Blade Runner. A *Blade Runner* hi ha Jan van Eyk.

Ha viscut a Mèxic i torna de Sao Paulo: l'artista viatja ara més que abans, o és una manera de viure gràcies a les beques? Crec que ara l'artista viatja a llocs diferents. Abans era a Roma o Madrid, com Dalí amb la *Residencia de Estudiantes*. O Miró a París. Cal viatjar per enriquir-se i despuntar. El 2002 vaig estar a Mèxic amb una beca. Jo venia d'un poble de 500 habitants, Lladó, i vaig acabar en un altre de 22 milions d'habitants que és el Districte Federal. Hi ha mil maneres de viatjar, amb beques, intercanvis, gràcies a institucions. Jo presento el projecte, me l'accepten i el cobro, com tants d'altres professionals.

Pot fer arrels als llocs? Moltes. A Mèxic, hi

“
Crec que hi ha una confusió entre un Centre d'Art, que aniria molt bé, i que grans capitals catalanes tenen, i el Museu d'Art Contemporani. El primer posa en contacte artistes amb el públic, però no compra obra. Es barregen les coses, per desinformació.
”

Temps d'espies

L'escriptor britànic John Le Carré explica a «Un traïdor com els nostres», la seva última novel·la, acabada de publicar, una història de cobdícia i corrupció que té com a principals protagonistes un mafiós rus que vol desertar i una parella de joves; hi torna a evidenciar la seva capacitat per proporcionar una visió aclaridora del món d'ombres que envolta la política exterior

TEXT: LUIS M. ALONSO

Ja han passat cinquanta anys des que aquell jove membre del servei secret britànic, David Cornwell, reclutat a Oxford pel MI6, va inventar el seu pseudònim de John Le Carré i va començar a escriure sobre l'espionatge i la mentida. En conjunt, les seves 22 novel·les ofereixen una visió molt més aclaridora del món d'ombres de la política exterior que la que qualsevol historiador autoritzat pot aspirar a tenir. A partir del moment en què va abandonar el «Circus» del seu vell conegut Smiley, Cornwell va tenir clar que el subsòl de l'espionatge era un material literari de primera i un perfecte escenari per abordar els problemes del nostre temps. El seu últim llibre, *Un traïdor com els nostres* (que acaben d'editar Edicions 62 en català i Plaza & Janés en castellà), és una història de cobdícia i corrupció que tanca una vegada més l'obsessió permanent per la duplicitat, els agents dobles i la doble vida, la qual que també li dóna peu a ironitzar sobre la dualitat del comunisme soviètic, en un altre temps enemic de la classe dirigent del seu país i que ara bé podria interpretar-se com a capitalisme rus.

Torna el traïdor a les trames de Cornwell, un dels seus malsons als anys del «Circus». Allà va conèixer Kim Philby, el seu enemic, el doble agent britànic que el va traïr, així com a desenes de companys. Mai li va perdonar allò, ni que hagués intentat rentar la seva consciència en la centrifugadora ideològica estalinista. El 1987, a Le Carré li van oferir, a través d'un intermediari rus, la possibilitat d'una reunió i, per tant, se suposa que d'una entrevista amb el traïdor. Per a un escriptor o periodista allò era una mica com tenir lord Lucan, Stalin i el Papa, tots en un, en un mateix plat: una oportunitat indiscutible. Però Le Carré va rebutjar la proposta, no va voler estrènyer la mà, ni escoltar les explicacions del malànima que el va traïr. Algú li va preguntar, anys després, per aquests fets. «Simplement, no podia fer-ho», va respondre. Va recordar amargament com Philby havia enviat a la mort més de 40 agents a Albània.

UN PRODUCTE D'UNA ÈPOCA

Nascut el 1931, Le Carré és un producte d'una època. La funció pública al Regne Unit —com ara la banca o el dret mercantil— era la carrera elegida per als que s'havien beneficiat d'una educació d'elit. Als anys seixanta i setanta, els caps de l'espionatge i altres alts funcionaris de Whitehall eren la representació, a vegades grotesca, de l'«establishment» britànic. Les maneres i l'esnobisme de la classe governant de postguerra estan encarnats en el cor fosc i l'esgarri-fosa fredor dels responsables de l'espionatge que va retratar Le Carré en els seus llibres. Els vells privilegis de classe hi afloren amb més naturalitat que en els torys actuals, d'accent «cockney», o els «blairite» (aspirants a Blair, que tant detesta l'escriptor). En canvi, George Smiley, un dels seus personatges inoblidables, encarna els tons grisos que va interpretar les certeses de la «guerra freda». El mateix que, en gran mesura, li passava a Alec Leamas, protagonista d'una de les millors novel·les d'espionatge de la història, *L'espia que tornava del fred*.

Le Carré en el paper de Cornwell va treballar com a espia per a la intel·ligència britànica en l'apogeu de la «guerra freda» en la dècada de 1950 i començaments de 1960. Després, utilitzaria la seva experiència per crear un món fictici, ple d'ambigüitat moral, de compromís professional i corrupció institucional que els lectors hem après a relacionar amb el real. La claredat de la seva prosa contrasta amb la foscor del món que descriuen les seves estupendes novel·les. Alguns crítics li han qüestionat que el seu retrat del bloc soviètic i el dels aliats occi-

dentials fossin per a ell dues cares de la mateixa moneda. Le Carré va semblar abonar aquesta interpretació fa dos anys en una controvertida entrevista. Llavors va revelar que quan treballava en l'espionatge havia considerat la possibilitat de passar-se a l'altra banda del «teló d'acer». Després va aclarir que es tractava d'una malinterpretació i que el que simplement va voler dir era que en aquell moment havia fet l'esforç imaginatiu de posar-se en la pell de l'adversari. «A les seves sabates», segons les paraules literals de l'escriptor.

El que està fora de tot dubte és que Le Carré va dependre d'una imaginació inventiva des de nen. La seva mare va abandonar la família quan ell tenia 5 anys i li van dir que havia mort. No la va tornar a veure fins que, als 21, la va localitzar. El seu pare era un simpàtic estafador de Dorset, faldiller en sèrie i veterà de la presó, que sempre va tenir com a objectiu que els seus dos fills fossin acceptats per les classes altes. «El respecte li importava més que els diners i que qualsevol altra cosa», va escriure una vegada l'autor d'*El talp*, que en una nova versió cinematogràfica protagonitzaran Gary Oldman i Colin Firth. La família de Le Carré es va gronxar entre l'abundància i la fallida. El seu pare recorria moltes vegades a ell i al seu germà per eludir als creditors. L'escriptor va recordar aquella educació sentimental com «la supervivència clandestina». En una ocasió va dir que les persones que han tingut una infància feliç són prou bones per inventar-se la seva pròpia història. El que va venir després amb l'ingrés al servei secret britànic va fer la resta.

CONTRA BLAIR I ELS ESTATS UNITS

John Le Carré va reconèixer l'ús generalitzat de la tortura per l'espionatge a la Unió Soviètica. Per això resulta sorprenent que tantes vegades hagi suggerit en les seves novel·les una equivalència moral entre l'Est i l'Oest en la «guerra freda». A partir del col·lapse del comunisme, no obstant això, l'escriptor sembla haver anat més enllà de la culpa compartida al considerar els Estats Units pitjor que ningú. Amb Tony Blair, al qual detesta, no ha estat tampoc indulgent. El 2005 va declarar que Gran Bretanya lliscava cap a un Estat feixista i, últimament, després d'anys de laborisme, ha acabat votant els liberals. Els seus posicionaments polítics són tan controvertits com fermes. Únicament va admetre la possibilitat d'haver-se equivocat després de criticar de manera furibunda Salman

Rushdie per la publicació d'*Els versos satànics*. Llavors va dir que ningú tenia dret a insultar amb impunitat una gran religió. Després es va penedir de les seves paraules.

Darrerament ha negat que la seva obra hagués pres un camí més didàctic. Segons ell, es tracta d'un pessimisme una mica més articulats sobre el món que l'envolta. Als seus gairebé 80 anys, la vida, per exemple, li ha servit per conèixer Moscow Dima, el mafiós rus protagonista de la seva última novel·la, una mena de monstre semblant a Telly Savalas, envoltat de perdonavides. Le Carré ha demostrat en la seva carrera literària, a més d'un coneixement magistral dels matisos, la psicologia de l'engany i la traïció, una perfecta habilitat per descriure el perfil monstruós de l'home. Sense aturar-se en els estereotips.

Com va dir d'ell un dels seus amics, Timothy Garton Ash, «ha vist homes de bé servir causes dolentes i homes dolents servint el bé». El problema ve amb els homes dolents que serveixen al mal, tan freqüents en les seves últimes novel·les. Un problema que deixa de ser-ho en la ficció quan un es capbussa en les entretingudes trames de l'escriptor de Dorset.

Foto:
Sobre aquestes línies, portada de l'edició catalana d'«Un traïdor com els nostres», l'última novel·la de John Le Carré, que acaba de publicar Edicions 62.

Tots els contes

Noms i llocs de l'art a Girona

11 Dominical
Diumenge 10
d'octubre de 2010

Rui Gomes va deixar fa deu anys el seu Portugal natal per instal·lar-se a Girona, una ciutat de la qual no en sabia gran cosa, però que tenia el mar a prop; aquí crea des de llavors la seva obra

Rui Gomes (Matosinhos, Portugal, 1973) no té cap problema a l'hora de desmitificar el periple vital que el va portar, ara fa deu anys, de Porto a Girona: no van ser les aigües escasses i semiestancades de l'Onyar –insignificants comparades amb les del majestuós Douro–, ni el fris de cases que s'hi emmirallen –poca cosa, també, al costat de la majestuosa decadència de les seves Caves do Vinho–, sinó un afer sentimental, com a les novel·les del gran Eça de Queirós, allò que el va moure en direcció a una ciutat que ni tan sols hauria sabut situar en el mapa amb una mínima precisió. De fet, explica Rui Gomes, l'única cosa que el preocupava era la proximitat del mar: «Podria viure a qualsevol ciutat que estigués a prop del mar, és l'única condició. Mai a Madrid, per exemple...». I és que la *saudade* dels fados, lluny del desert atlàntic, pot convertir-se en un sentiment molt menys abstracte i poètic, capaç, pel que sembla, d'inutilitzar a qui pateix el mal de la distància.

Posats a seguir desmitificant, Rui Gomes tampoc viu al tematitzat Barri Vell de Girona sinó que va optar per convertir unes antigues oficines de la cèntrica –i molt més contemporània–avinguda Jaume I en un espai domicili que és també el seu lloc de treball. La fórmula és possible gràcies a la pulcritud i a la concentració de la seva pintura: malgrat que els seus referents inicials ens remeten a artistes de l'excés com Jean-Michel Basquiat, o a mestres de la gestualitat pura com Cy Twombly, Gomes va decidir fa temps fer seu un univers de regust infantil que recorda, per exemple, al de Květa Pacovská: qui hagi tingut a les mans el *Teatre*

Eudald Camps
Crític d'art

de mitjanit de la gran il·lustradora txeca sabrà, entre altres coses, que la frontera entre allò que anomenem art –més o menys seriós o inútil però condicionat per un vector de transcendència– i la resta de disciplines com ara la il·lustració infantil, és tan difosa com imprecisa: l'artista de Praga –com Gomes– ens demostra a bastament que els grafismes essencials del seu univers de personatges entranyables i precaris són, en el pitjor dels casos, un camí que ens permet explorar la mateixa condició humana i el seu desig de retrobament mitjançant allò que és simple i màximament expressiu. No hi ha grans discursos al darrere sinó més aviat tot el contrari: es tracta de recuperar una mena de pulsio infantil que no és altra que aquella que sap prescindir dels accidents superflus per centrar-se en el contorn emotiu de les coses.

Qui hagi tingut a les mans el *Teatre de mitjanit* de Pacovská –per continuar amb l'exemple– podrà mirar les pintures del portuguès Rui Gomes des del lloc que els pot fer justícia: es tracta d'acceptar el repte de despullar la mirada a la recerca d'aquell esguard encara afectat per l'enlluernament que provoca la primera fascinació i viatjar per terres estranyes, per paisatges poblats per ocellots impossibles, per arabescos convertits en heures formidables, per fragments d'històries protagonitzades per princeses que amanyaguen el cel amb la seva vareta màgica; els camps de color pur, els gargots incomprendibles, la utilització del collage, el pur joc gràfic... Tots ells són recursos que no només no podem oblidar sinó que hem de reivindicar amb tota la ingenuïtat necessària.

Potser hi ha una forma d'aplaçament que ex-

EUDALD CAMPS

plica millor que cap altra la personalitat del portuguès: enlloc de signar els seus quadres, opta per situar en algun indret, més o menys visible, un mig gat molt esquemàtic que, com un follet trapella, s'infiltra en la ficció pictòrica com

aquell qui no vol la cosa. Enemic, per tant, de la grandiloqüència, Gomes es conforma amb pintar només un quadre cada vegada: i és que, com els contes infantils, només és possible explicar-ne un i, després, si s'escau, un altre...

Vins Auladell

Va ser la primera empresa de Girona en la distribució de vins a granel, primer en carro i després en vagons de tren; també va ser la primera de Sils a tenir dones treballant a les seves naus.

Sils

TEXT I FOTOGRAFIA: JOSEP MARIA BARTOMEU

Història

D'una petita botiga de venda de licors es va passar a la distribució de vins a granel servits en bota i bocois. Durant la Guerra Civil no van tancar i a la postguerra van crear una planta embotelladora, però sense deixar la venda de vins a granel. La planta embotelladora es va traspasar l'any 1970 i la casa només es va quedar amb la distribució de vins. Actualment s'ha introduït el dispensador de vi i el «bag in box».

Origen

1885.
Fundadors
Esteve Auladell i Eulàlia Carreras.

Propietari actual

Josep Maria Auladell i Solivas.

Treballadors

Règim familiar i dos.

Activitat

Comerç al major de vins i distribució de vins i caves.

L'any 1885, Esteve Auladell, que havia nascut al Vallès Oriental, es va traslladar a Sils per treballar en les obres del ferrocarril. Va obrir una botiga de venda de licors, però com que aquests van començar a pagar impostos, Esteve Auladell va optar també per vendre vins a granel, que no tributaven, i, a més, el seu consum era molt superior al dels licors. El vi de bóta, aleshores, era la beguda més estesa, de manera que, a començaments del segle XX, tenia una gran sortida comercial.

Esteve Auladell va tenir quatre fills, però només un d'ells, Josep Auladell i Carreras, va continuar amb el negoci, potenciant sobretot el vi a granel. Tenia una cartera de clients molt gran, que havia heretat del seu pare, i venia també partides de most a altres majoristes. El repartiment del producte es feia amb carruatges on es transportaven els bocois i bótes que després es repartien per la comarca. També va comprar vagons-cisterna perquè, amb el ferrocarril, es podia arribar més lluny. Josep Auladell i Carreras estava casat amb Teresa Ciurana i Aragay.

DE LA BÓTA A L'EMBOTELLAT

Durant la Guerra Civil no van tancar les portes. A la postguerra treballaven a la casa els dos fills, Josep Maria i Esteve Auladell i Ciurana, però en jubilar-se el Josep Maria pare va ser el Josep Maria fill qui va agafar el relleu. Aquest es va casar amb Maria Teresa Soliva Candalé i junts van crear una planta embotelladora, als anys 1950/1960, amb la qual cosa es va produir un canvi de producció i de feina, malgrat que es va continuar amb el vi a granel. Aquest es venia amb garrafetes per a les cases o als bars i restaurants. La gent estava acostumada a beure vi en els àpats i sobretot els restaurants i tavernes tenien les seves «bótes del racó» per donar als clients el «vi de la casa».

L'any 1970 es va ampliar la planta embotelladora i, per tant, el negoci. S'exportava el vi arreu de Catalunya i Balears i es distribuïa fins i tot a Màlaga. A les Illes, s'hi anava amb vaixells fletats expressament, plens de caixes i bótes de vi. A l'empresa hi va treballar durant molt temps Teresa Ciurana i Aragay, que va portar l'administració. Vins Auladell havia estat la primera empresa de Sils a contractar dones.

Quan va morir Josep Maria Auladell Carreras el negoci va passar a mans de Josep Maria Auladell Ciurana i la seva dona, Maria Teresa Soliva, amb dues línies de negoci, granel i embotelladora, malgrat que el 1970 es va traspasar la planta embotelladora i només va quedar la venda al major de vins. L'any 1990 es va jubilar Josep Maria Auladell Ciurana i el va succeir el seu fill, Josep Maria Auladell i Soliva, que va donar un gir radical a l'empresa. Es va

introduir el dispensador de vi i l'envasat amb la implantació del «bag in box», que es la versió moderna de l'antiga «bóta del racó». Així es van potenciar molt les distribucions.

Josep Maria Auladell i Solivas està casat amb Maria Àngels Ruiz i Dotras, que no treballa a l'empresa. Tenen quatre fills i és molt probable que algun d'ells es vulgui dedicar a dirigir una empresa que ja compta amb 125 anys d'existència ininterrompuda.

La regió de Girona, de l'Empordà al Gironès, es caracteritza per la producció de pomes de bona qualitat, que, per sort, ja tenen un cert posicionament al mercat, tot i que han de competir amb les importacions de França, Itàlia, Xile, l'Argentina i fins i tot la Xina. Però a Girona mateix hi podem trobar diverses varietats adaptades, de les Golden –les més consumides però que molt creiem que no són pas les millors–, les Starking –delicioses–, les Royal Gala, les excel·lents Fuji i les precioses Pink Lady (que s'exporten directament, per un tema de patents i acords comercials, a la Gran Bretanya). Això té l'explicació en el fet que els països més «pomaires» –si es pot dir així–, que solen ser els països freds del nord, centre, i oest d'Europa, se solen decantar per les varietats que inclouen notes àcides. Per això hi ha molta gent –entre els quals em compto– que ens delim per les pomes Pink Lady, que conjunten a la perfecció la part dolça amb les notes àcides i refrescants.

A Torroella de Montgrí i l'Estartit –la part de l'Empordà clau en la presència de pomeres– organitzen cada any, a l'octubre –mes de les pomes, a Catalunya–, unes jornades culinàries a partir d'aquest producte. Així, els restaurants aplegats en aquesta mostra ens ofereixen plats com l'amanida tèbia de veïeres i poma Golden; el mojito de cítrics amb perfum de jardí i cristalls de poma Gala; el carpaccio de Red Delicious, foie d'oca, enciams i oli de vainilla; suprema de llobarro salvatge amb tallarines de sípia, Grannmy Smith confitada i melmelada de tomata; filet de porc ibèric amb poma Golden confitada al gingebre i salsa de tòfona; flor de poma de Torroella especiada, reposada sobre llit de genovesa amb crema anglesa i escates de xocolata de Guinea; crep farcida de poma Reineta i crema de sucre; poma Golden caramel·litzada a l'estil Tatin amb iogurt grec, maduixes i toffee... Aquests plats salats o dolços seran oferts als restaurants la Gaviota, Medes II, Mont Pla i Tr3nta nou, de l'Estartit; i Molí del Mig, Palau Lo Mirador, Picasso i Porta de Mar a Torroella de Montgrí.

ELS PLATS TRADICIONALS?

A parer meu, en aquests menús –que no deixen de ser interessants i segueixen estrictament la moda (ús d'espècies «exòtiques», de melmelada de tomàquet, de carpaccios, mojitos i cítrics...)– hi trobo a faltar plats amb arrels, de la tradició catalana, que, a més, correspondrien als nous (i antics) corrents que ja trobem arreu –pel que sembla, menys a Catalunya, on encara volem ser «moderns»: *Slow Food*, cuina del territori i amb arrels. La cuina catalana –de tots els territoris– ofereix diversos plats o dolços a base de poma. Des de la carn rostida amb pomes –de l'ànec a la vedella a l'aviram farcit–, les pomes al forn, les «pomes cuites» i, naturalment, l'excel·lent «relleno» o pomes farcides.

Josep Pla, l'avalador de «la nostra vella cuina familiar» a què em referia, va escriure el següent: «En l'últim curs del Ter, a l'Empordà Petit –que encara s'inunda fatídicament–, s'han plantat molts fruiters. Sobretot pomeres. Les pomeres han anat molt bé». Més endavant afirma que «així hem arribat a la situació present, que està caracteritzada, a l'hivern, per una fabulosa quantitat de fruita: de pomes (generalment del país) i de taronges...» (Josep Pla, *El que hem menjat*).

És incompreensible que hi hagi restaurants

La poma de Girona

A Torroella de Montgrí i l'Estartit se celebren fins a finals de mes les cinquenes jornades gastronòmiques «La poma a la cuina»

ANIL RESCLOSA

Jaume Fàbrega

«Bona Vida»
<http://blocs.mesvilaweb.cat/jaume-fabrega>
<http://jaumefabrega.blogspot.com>

que no incloguin la poma de Girona entre la seva oferta de postres, o que no potenciïn la denominació –tot el contrari del que passa a Itàlia, per exemple, on cada producte, a les cartes, és esmentat amb la seva procedència, DO, IGP, etc...–. L'atre dia, al restaurant L'Hort del Rector, de Monells, vaig demanar si tenien alguna fruita de postres –del meló a la poma–,

davant la meua sorpresa (i dels comensals diabètics, que no poden menjar pastisseria o coses amb sucre), no en tenien cap! Això, a part de la vulneració dels costums mediterranis, ho trobo una completa bestiesa. Animo els restaurants gironins que incloguin en la seva carta de postres si més no la «Poma de Girona» amb la seva denominació.

La recepta

Pomes farcides amb crema

Un dels plats tradicionals de la Festa Major són les pomes farcides (o una altra fruita, com préssecs o peres), dites també «amb tap» o «de relleno», farcides amb carn. Aquí us presentem una alternativa més actual a aquest dolç tradicional, que es fa a les cases i als restaurants.

Elaboració

Amb compte traieu el cor de les pomes, amb la punta d'un ganivet esmolat o amb un buidador especial. Poseu-les en una platja d'anar al forn amb l'aigua, la garnatxa, el sucre i

Ingredients

- 4 pomes (de carn ferma, tipus reineta).
- 4 cullerades de sucre.
- Mig canó de canyella.
- Mig got de garnatxa.
- Mig got d'aigua.
- Un bol de crema catalana (feta de la manera acostumada).

Notes

Un bon truc per evitar que les pomes s'espantin en coure-les és fer-hi un petit tall a la pela al seu entorn.
– Al líquid de cocció hi podem posar, també, pela de llimona, panses o prunes seques, que hi donen gust i serviran de guarnició.
– També ho podeu decorar amb guindes, pinçons o ametlles picades.
– Podeu canviar la garnatxa per un licor –Kirsch, Cointreau, ratafia...– i, si el voleu ben sec, suggereixo un calvados (aiguardent de poma) o un Sagardoz basc.

la canyella. Poseu-les al forn a temperatura mitjana, uns 30 minuts, o fins que veieu que siguin cuites. Deixeu-les refredar i farciu-les amb crema catalana.

**Agustí
Ensesa
Bonet**
Escola de
Tastavins
del Gironès

El vi Raimat

Cabernet Sauvignon 2007

El vi negre Raimat, elaborat amb la varietat Cabernet Sauvignon, ens presenta en aquesta collita 2007 un concepte molt allunyat del model tradicional al qual ens tenia acostumats. Els endèlegs de la firma han aconseguit elaborar un vi modern, molt d'acord amb els gustos actuals. Així, presenta menys astrigència i agressivitat, amb aromes i sabors més suaus. De color roig intens, amb matisos vio-

lacis. Potencial aromàtic alt, amb notes de fruita roja com la cirera madura, grosella, vainilla i xocolata. En boca, tanins avellutats, sense sensació de sequedat. Persistent, saborós i carnos. Un gran vi per gaudir-lo sol, per assaborir una autèntica Cabernet Sauvignon domada i persistent. Fa un bon maridatge amb un filet de bou amb salsa de moixernons. Preu aproximat: 10 euros.

El celler elaborador: Raimat està situat a la finca del mateix nom a la província de Lleida, dins de la Denominació d'Origen Costers del Segre, de la qual en van ser fundadors. Pertany actualment al grup Codorniu. L'any 1978 va veure la llum la primera collita d'aquest tipus de raïm que ara ens presenta modern i atractiu. Per a més informació: www.raimat.es i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

Figuretes d'ivori

Els col·leccionistes d'aquestes peces, que sovint tenen un valor econòmic molt alt, s'hi dediquen sobretot per la seva plasticitat

**Xavier
Romero**

En aquests darrers temps, quan la crisi econòmica afecta diverses capes de la societat, i quan hi ha qui ha de recórrer a vendre patrimoni basat en béns tangibles relacionats amb els metalls nobles, pedres precioses, i d'altres, les cases de compravenda i les de subhastes sembla que estan vivint una bona època, amb un nivell de transaccions com poques vegades en els últims anys s'havia vist. Pel que fa al col·leccionisme d'obres d'art, de peces prohibitives i d'articles antics i rars, és evident que s'allunya de les possibilitats del gran públic, que té això sí, al seu abast l'altre col·leccionisme, el que anomenem popular, majoritàriament relacionat amb el paper imprès.

Però altres objectes confeccionats en minerals semipreciosos, en ceràmica, en metall, en iveri, en fusta, entre d'altres, poden aplegar la triple atracció: col·leccionisme, ornamentació i inversió. Aquest podria ser el cas de l'iveri, aquests dies el present en nombroses subhastes a través de relleus, escultures, gravats, conjunts, jocs d'escacs i altres tècniques, amb una antiguitat en alguns casos que es remunta fins al segle XVI. Hi ha peces per a tots els gustos i butxaques, essent les més populars i barates aquelles anomenades «netsuques», de petit format i amb motius orientals.

El col·leccionisme de figuretes d'ivori entra de ple en el terreny de l'ornamentació. Es podria afirmar que la gent aficionada ho fa per la seva bellesa plàstica més que per una altra cosa; per estar confeccionades en una base noble, i per gaudir d'una qualitat artística força evident. Malgrat la vigilància i la persecució per part de determinats països africans dels caçadors furtius d'elefants, que han arribat com és el cas de Kenya a cremar públicament tones d'ullals agafades als depredadors humans, el cert és que el comerç d'aquest material encara és vigent, especialment a l'Extrem Orient, on els petits voris han arribat en èpoques a ser objectes indispensables a l'hora de vestir, i de ser substituïts de les joies més cares.

D'altra banda, l'iveri és mundialment apreciat

per la seva bellesa i ductibilitat. De fet, totes les civilitzacions antigues, fenícies, grecs, egipcis, romans, bizantins..., el van tenir ben present. Els ullals dels elefants poden medir fins a dos metres, i la part més valuosa és la que va des del centre a la punta de la peça, per ser més compacta i sòlida, mentre que el tram anterior és buit. En mans d'artistes experts, l'iveri es pot convertir en les més inversemblants figures, i n'hi ha que són policromades i pintades, per ressaltar la seva plasticitat.

Petites figures, de pocs centímetres i consegüent preu assequible, es poden trobar en comerços especialitzats en el col·leccionisme en general. Ja en altres nivells, a les cases de subhastes es pot aspirar a adquirir obres d'un major volum, laboriositat i antiguitat. Encara no fa pas gaire anys que objectes relativament comuns i d'utilitat diària fets amb iveri, com ara les boles de billar, els obrecartes, les pintes, els botons i d'altres, ens eren ben familiars. Com ha passat amb altres matèries primeres, com la fusta, el metall o el suro, els productes plàstics han pres el relleu de manera inexorable als materials més naturals i de tota la vida.

Gironins del segle XIX

Joan Mon Bascós

Quan va veure Tarradellas al balcó, aclamat per la gentada, va recordar el seu germà. Quants, com ell, ploraven amb llàgrimes dels que ja no hi eren?

Joan Mon Bascós va néixer a Santa Coloma de Farners el 1868 i va estudiar Dret a la Universitat de Barcelona. Quan tenia 28 anys va obrir despatx a la capital catalana i de mica en mica es va anar forjant un prestigi més que rellevant. Mon Bascós era un home de profundes conviccions catalanistes i catòliques. Això va fer que formés part de la Unió Catalanista, primer, i de la Lliga de Catalunya més tard. A més era membre de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Així mateix va col·laborar amb la periòdic *La Renaixença* en diverses ocasions.

Joan Mon Bascós va morir el 1919 quan tenia 51 anys. A partir d'aquell moment, el seu nebot, Joan Mon Pascual, es va fer càrrec del bufet. També colomenc d'origen, havia nascut el 1892. Des dels seus temps d'universitari havia demostrat una enorme capacitat de treball. Es va llicenciar en Dret i en Filosofia i Lletres; i el 1916 va doctorar-se en Dret i Ciències Socials. Seguint el tarannà catalanista del seu oncle, es preocupà per qüestions del dret català i va esmerçar molts esforços en la seva codificació, juntament amb Guillem M. de Brocà i Francesc de P. Maspons i Anglès, tots ells juristes de renom. Pel que fa a Mon Pascual, va publicar diversos assajos sobre la successió de béns, com ara *Heretaments prelatius* i *El heradamiento universal*. No obstant això, durant el franquisme va decantar-se més cap a qüestions vinculades al dret laboral, com ho demostra el fet que el 1957 va editar *Legislación de accidentes del trabajo* i l'any següent *La nueva legislación de procedimiento laboral*. És més que possible que aquest canvi d'orientació professional fos causat per la repressió de la dictadura, que ell va poder viure molt directament, ja que el seu germà, Lluís Mon Pascual, fou afusellat el 1939. Com explica l'historiador Josep Clara a *Girona 1939: quatre sentències de mort*, les raons d'aquesta execució eren inconsistents. Se l'acusava de rebel·lió militar pel sol fet d'haver estat alcalde de Santa Coloma en temps de la guerra i haver militat a Esquerra Republicana. Va ser una de les condemnes a mort que més va colpir la societat de l'època.

Josep Mon Pascual va morir quaranta anys més tard que el seu germà, el 1979; l'any que Catalunya va recuperar l'autonomia perduda quatre dècades abans per la força de les armes.

**Xavier
Carmaniu
Mainadé**
Historiador
i periodista

Barroc & roll

En aquest cas, «menys no és més», al contrari: recupera el «look» de la Maria Antonieta de Sofia Coppola i envolta't de brocats, teixits i detalls brillants, plomes i estampats florals. Tot és vàlid per a una de les tendències que continuen més vives que mai i que reapareixen amb força per a la temporada de tardor/hivern que acabem de començar. Visca el barroquisme!

TEXT: ANA RODRÍGUEZ

Tendències

15 Dominical
Diumenge 10
d'octubre de 2010

1
Top estampat i amb incrustacions, **Kookaï.**

2
Camisola estampada, **Odd Molly.**

3
Samarreta amb lluentons, **Armand Basi.**

4
Vestit de flors, **Mango.**

5
Diadema, **Accessorize.**

6
Collaret, **Accessorize.**

7
Faldilla de plomes, **Mango.**

8
Faldilla amb brocats, **Mango.**

9
Fermalls de forma animal, **Accessorize.**

10
Peep toes de vellut amb pedres de Swarovski, **Ursula Mascaró.**

11
Charm, **Escapulario.**

12
Anell amb robí envoltat de pavé de brillants i robins i anell amb turmalina central, brillants i safirs, **Rabat.**

13
Braçalet, **Accessorize.**

El terror ve de l'espai

Hollywood torna a fixar-se en les invasions alienígenes: ja circula per Internet el tràiler de «Skyline», que relata l'arribada de naus que es dediquen a l'abducció massiva d'humans

TEXT: PEP PRIETO

Potser perquè s'acosta el canvi oficial de dècada i sempre ve gust posar-se apocalíptic, però el cas és que Hollywood torna a fixar-se en les invasions alienígenes com a reclam comercial. Mentre creixen els rumors sobre una seqüela d'*Independence Day*, i a l'espera del que doni de si l'esperat (i enigmàtic) *Super 8* de J.J. Abrams, ja corre per Internet el tràiler d'una cinta fantàstica que podria donar la campanada a la cartellera del proper Nadal. Es tracta de *Skyline*, un relat de ciència-ficció que flirteja amb el cinema de terror i que documenta una estranya invasió a Los Angeles.

La cosa comença així: sense previ avís, un conjunt de naus espacials d'aspecte molt barroc se situen damunt de la ciutat i comencen a absorbir (literalment) els transeünts. Una abducció massiva de terrestres que no sembla afectar tothom de la mateixa manera. Així, un grup de supervivents haurà d'iniciar una cursa a contrarellotge per descobrir com es pot aturar l'atac, però la veritat els obligarà a acceptar algunes coses d'ells mateixos que no els agradaran.

Els directors de *Skyline* són els germans Colin i Greg Strause, provinents del món dels efectes visuals (de fet, un altre títol similar a aquest, *Battle: Los Angeles*, els té com a as-

sessors en aquesta matèria) i realitzadors de la descafeïnada seqüela d'*Alien vs. Predators*. El més cridaner de la seva nova pel·lícula és que, malgrat la vistositat del punt de partida, s'aposta per mantenir bona part de la tensió narrativa en espais tancats. Després de mostrar l'arribada de les naus, *Skyline* va detallant els esforços de diversos personatges per evitar l'abducció i esbrinar com fer fora els invasors. Aquesta opció farà que molt probablement el film s'assembli més a un capítol d'*Expediente X* que no a les exhibicions de pirotècnia de Roland Emmerich, la qual cosa no deixa de resultar més que lloable.

Un altre punt fort del film és que els ger-

Sense estrelles

Entre els actors solvents però poc coneguts que han elegit els germans Strause, directors del film, hi ha Eric Balfour i Scottie Thompson

mans Strause semblen haver renunciat voluntàriament a qualsevol estrella en el repartiment i s'han decantat per intèrprets més modestos –però solvents, val a dir-ho– com Eric Balfour (vist a la sèrie *24* i en pel·lícules independents com *Lie with me*), Scottie Thompson, David Zayas, Donald Faison, Brittany Daniel, Crystal Reed, Pam Levin, Phet Mahathongdy, Tanya Newbould, J. Paul Boehmer o Neil Hopkins. *Skyline* s'estrenarà al nostre país el proper mes de desembre.

DVD

El equipo A

Director: Joe Carnahan.
Intèrprets: Liam Neeson, Bradley Cooper.
Distribuidora: Fox.
Durada: 117 minuts.
Per més que davant d'un producte com aquest sempre hi ha la temptació de riure's del que no toca, la veritat és que es tracta d'un film d'acció molt digne, ben

rodar i millor muntat (atenció a la seqüència de l'assalt a un comboi militar, realment esplèndida) que no busca altra cosa que distreure el personal. La cosa guanya, a més, si se la compara amb la sèrie que l'ha inspirat, entre d'altres coses perquè Joe Carnahan renuncia a sermons moralitzants i va directe al gra. Pel que fa al repartiment, el millor és Bradley Cooper, a qui se li nota que s'ho està passant tan bé com un nen. **P. P.**

El Super Canguro

Director: Brian Levant.
Intèrprets: Jackie Chan, Billy Ray Cyrus.
Distribuidora: Aurum.
Durada: 94 minuts.
De la suma aproximada de *Poli de guarderia* i *Un canguro superduru* no en podia sortir altra cosa que aquest infame vehicle de lluitament

per a Jackie Chan que fa vergonya aliena en més d'una ocasió (diguem-ho clar: aquest home ja no està per a grans coreografies d'arts marciais) i, a sobre, execra un discurs sobre la unitat familiar que no figuraria ni en un full parroquial. Tot plegat no sorprèn venint de Levant, especialitzat a carregar-se bons materials de partida com *Los Picapietra* o *Un padre en apuros*. **P. P.**

Un funeral de muerte

Director: Neil LaBute.
Intèrprets: Chris Rock, Martin Lawrence.
Distribuidora: Sony.
Durada: 92 minuts.
Quin sentit té fer un «remake» pràcticament literal de la magnífica comèdia de Frank Oz tres anys després de la seva estrena? Doncs

cap ni un. Però segurament el senyor Rock, també productor, va pensar que el públic afroamericà li agrairia el gest. En qualsevol cas, tot i la seva ànima de fotocòpia, la cinta funciona per inèrcia, ja que l'original era tan bo que costaria molt d'espallar-lo. Esperem que el senyor LaBute ens expliqui algun dia com es va deixar entabanar d'aquesta manera. **P.P.**

El circo de los extraños

Director: Paul Weitz.
Intèrprets: John C. Reilly, Josh Hutcherson.
Distribuidora: Universal.
Durada: 109 minuts.

L'actual onada actual de fantàstic juvenil centrat en vampirs i altres criatures llegendàries ha provocat la saturació del mercat fins al punt que passen desapercebuts els que menys s'ho mereixen. És el cas d'aquest notable relat iniciàtic sobre un adolescent que entra en contacte amb un circ ambulànt i no triga a descobrir que és l'immortal hereu d'un llinatge de vampirs. Més seriosa del que aparenta i francament distreta, compta amb secundaris tan solvents com Salma Hayek. **P.P.**

TASSES CERÀMICA AMB MOTUS GAUDÍ, MIRÓ...

REPRODUCCIÓ FIGURES KLIMT, DALÍ...

Ara ens trobareu a

U - regal

Ferreteries Velles, 8 - Girona - Tel. 972 41 16 81 - uregal@grupnorfeu.es

Novetats

Linkin Park: «Thousand...»

La banda californiana Linkin Park celebra el desè aniversari de la seva carrera amb *Thousand suns*, l'àlbum més experimental fins avui dels ambaixadors del *rapcore*. «Ens vam plantejar fer alguna cosa diferent, usar instruments diferents. Crec que el nostre anterior disc (*Minutes to midnight*, 2007) va ser el principi d'aquesta exploració de nous sons i amb aquest ens vam proposar encara més fer coses fora del que estem acostumats», diu el bateria Rob Bourdon.

Maibell & The Misfires

La música té un gran exemple del seu caràcter integrador a Maibell & The Misfires, un grup finès que ataca el rockabilly com si els seus quatre membres haguessin nascut a Memphis. «Som "rockers" de cap a peus. Els nostres herois són els paios que van inventar el so clàssic, Johnny Burnette, Elvis Presley o Gene Vincent. Però també ens agraden els artistes que van fer un pas endavant als 80, com Brian Setzer o Robert Gordon», explica el guitarrista Kari Kunnas.

Rulo y la Contrabanda

Señales de humo és el títol del disc que Rulo y la Contrabanda han gravat per als amants del rock and roll. Són onze cançons que barregen records, amors, desamors, frivolitats i, sobretot, la passió per la música de l'exlíder del grup La Fuga. Rulo deixa enrere així *culebrons* per la seva sortida de La Fuga i un any sense paraules. Un silenci del qual han sortit ara aquestes *Señales de humo* amb les quals el cantant espera que els seus seguidors «se sentin bé».

Merche: «Acordes de mi...»

La cantautora gaditana Mercedes Trujillo, Merche, publica el seu cinquè disc, *Acordes de mi diario*, «una mena de diari musical» amb el qual la cantant evoluciona cap a sons més pròxims al «soul, arenbi i rhythm and blues». «Són històries senzilles, quotidianes, que a tots ens poden passar en aquesta vida», comenta Merche. «Quant a l'estil, sempre intento oferir alguna cosa nova, en aquest cas un petit gest de complicitat al soul i al rhythm and blues».

La Liza més íntima

La llegendària cantant nord-americana reuneix a «Confession» algunes de les cançons que més li han agradat de sempre

TEXT: RUTH E. HERNÁNDEZ BELTRÁN FOTOGRAFIA: SETH BROWARNIK

La llegendària Liza Minnelli, que ha conquistat el món amb les seves vibrants interpretacions, mostra el seu costat més íntim a *Confession*, el seu nou disc, en el qual ha plasmat els seus temes preferits acompanyada pel seu inseparable pianista Billy Stritch. L'àlbum està compost per coneguts clàssics nord-americans com *At last*, que en la dècada de 1940 van gravar estrelles com Nat King Cole i que es va escoltar durant el sopar d'inauguració del mandat del president Barack Obama fa dos anys, i *All the way*, popularitzada per Frank Sinatra el 1957, així com altres menys coneguts.

«Són cançons que vaig aprendre a través de la meua vida i que jo estimava», ha dit la cantant, de 64 anys, sobre el seu primer àlbum d'estudi en catorze anys, i que va gravar a principi de 2010 mentre es recuperava d'una cirurgia de genoll que la va obligar a cancel·lar presentacions i a guardar repòs absolut. «Era tímida de nena i les cançons deien el que jo no sabia dir», afegeix l'artista, que confessa que de nena s'entretenia aprenent les lletres de les cançons. «Era fascinant», assegura.

Algunes de les cançons es remunten a la seva infància, quan, sent una nena, la llar dels seus pares, Vincent Minnelli i Judy Garland, era el punt de trobada d'altres llegendàries figures com els compositors Irving Berlin, Ira Gerwin, que va ser el seu padrí, i Oscar Levant, que a més era actor. «Tothom anava a casa meua i jo no sabia que això era poc comú, eren visites informals», comenta Minnelli sobre el seu nou projecte musical, que també inclou temes que solia cantar amb amics en vetllades que acabaven al voltant d'un piano.

Minnelli, que ha descrit la seva forma de cantar en aquest àlbum com «íntima i sexy», sosté

que no va ser difícil elegir els temes. «Són cançons que estimo, que quan les sents recordes quan les vas escoltar la primera vegada i que estaves fent», apunta la cantant.

Per a aquest àlbum, l'estrella de *Cabaret*, guanyadora de tots els grans premis de l'espectacle als Estats Units (un Oscar, un Emmy, un Grammy i un Tony), també ha elegit *He's a tramp*, que va escoltar a la pel·lícula de Disney *La dama y el vagabundo*, un tema que li encanta i que en la història del film interpreta una gosseta pequinès. També *I must have that man*, que va escoltar cantar a la seva padrina, l'actriu, cantant i escriptora, Kay Thompson.

La icònica cantant admet que una part fonamental en aquest projecte és el seu pianista Stritch, al qual la uneixen vint anys de feina en comú i que la va motivar a realitzar-lo. Minnelli, que es veu encara molt temps sobre els escenaris, es manifesta encantada de la resposta positiva que ha trobat per al seu nou projecte i apunta que al celebrar sis dècades als escenaris potser el millor de la seva carrera no ho ha fet encara. «Només faig el millor que puc», diu la recordada Sally Bowles, personatge al qual va donar vida a *Cabaret*, al temps que assegura que de la seva carrera li agrada «fer de tot», però que estima «els espectacles en viu».

Música

17 Dominical
Diumenge 10
d'octubre de 2010

Els 5 més venuts

ESPANYA

- 1 = Luis Miguel
Luis Miguel
- 2 ▲ Para no ver el final M-Clan
- 3 ▲ Going back Phil Collins
- 4 ▲ BSO Camp Rock 2: The final jam Diversos
- 5 = One love David Guetta

REGNE UNIT

- 1 ▲ Science & Faith The Script
- 2 ▲ Record Collection Mark Ronson & The Business Intl
- 3 ▼ Going back Phil Collins
- 4 ▲ Reach for the skies Central Band of The RAF
- 5 ▲ Tiger suit KT Tunstall

ESTATS UNITS

- 1 ▲ You get what you give Zac Brown Band
- 2 ▲ Hands all over Maroon 5
- 3 ▼ A thousand suns Linkin Park
- 4 ▲ A year without rain Selena Gomez & The Scene
- 5 ▲ Guitar heaven: The greatest guitar classics of all time Santana

CORTINATGES ESTEBA
CasaStyl

MATALÀS
ANUK
encoixinat amb viscoelàstica
a partir de 240 €

SUMARI

10 d'octubre de 2010

La presentació

El nou C-Max a Girona

Girvisa ensenya en exclusiva el nou monovolum compacte de Ford, el Focus C-Max

La novetat

Encara més ràpid

Els Audi TT RS compten amb un nou canvi S tronic de 7 velocitats que millora les prestacions

Demani dia i hora per passar la **ITV**

902 31 32 31

- Celrà
- Vilamallà
- Palamós
- Blanes
- Olot
- Ripoll
- Vic
- GIRONA

SUPLEMENT **MOTOR**

MOTOR

Suplement de **Diari de Girona**.

Director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Coordinador: Àlex Chenoix.

Disseny: Joan Montaner.

Redacció, Distribució i Publicitat: Passeig Gral. Mendoza, 2. 17002 Girona.

Tel. 972 20 20 66 Correu electrònic:

motor.diaridegirona@epi.es

Fax 972 20 20 05

LUXE I ESPORTIVITAT

Tecnologia exclusiva AMG. A l'interior de l'S 63 AMG es troba un tauler de control AMG de nou disseny amb una pantalla de grans dimensions al mig. L'entapissat de sèrie és de cuir, un material que es troba en diferents elements de l'interior; altres materials de primera qualitat que hi destaquen són la fibra de carboni. Un altre dels atractius elements de sèrie és el sistema de so Bang & Olufsen BeoSound AMG.

Amb l'arribada dels S 63 AMG i el CL 63 AMG, Mercedes-Benz inicia una nova etapa en l'estratègia de propulsors «AMG Performance 2015». Es tracta del pas endavant de la divisió més esportiva i radical de la firma alemanya, amb l'objectiu d'unir eficiència i respecte per al medi ambient en un entorn d'espectaculars prestacions. Per a això han desenvolupat una innovadora motorització V8 destinada a aquests cupè i berlina, autèntics referents de la major exclusivitat Mercedes-Benz.

Injecció directa i dos turbos

El nou motor V8, amb denominació interna M 157, és un exemple d'eficiència i impressiona amb una llarga sèrie de detalls tecnològics d'avantguarda. El motor AMG V8 biturbo de 5,5 litres desenvolupa una potència nominal de 544 CV i un parell motor màxim de 800 Nm. En combinació amb el paquet AMG Performance, aquests valors augmenten fins als 571 CV i 900 Nm.

Diari de Girona

FIAT BRAVO

DESDE **150€/mes**

Financiada 72 mesos / entrada 1.000€ / T.A.E. 5,99%

1/600

SÓLO EN SEPTIEMBRE
EN 600 € IAT. 400 €
DESCUENTO ADICIONAL

5 PUERTAS DESDE **11.450€**

Consumo de CO₂ g/km / Consumo medio l/100km de 119 a 147 / de 4,3 a 6,3

GARATGE INTERNACIONAL, S.A.

Ctra Girona-Anglès s/n
972 24 12 12
SALT (Girona)

Gràcies a aquest desmesurat potencial, tots dos models obtenen prestacions excel·lents, al nivell d'un automòbil esportiu: els dos models V8 acceleren de 0 a 100 km/h en 4,5 segons, i la velocitat màxima està limitada en els dos casos per via electrònica a 250 km/h. Amb el paquet AMG Performance, l'sprint fins a la cota dels 100 km/h acaba als 4,4 segons. La velocitat màxima -limitada per via electrònica- és de 300 km/h.

Amb un consum de combustible de 10,5 litres als 100 quilòmetres en el nou cicle normalitzat europeu (una xifra prou reduïda si es té en compte el potencial del bloc-, l'S 63 AMG i el CL 63 AMG precisen 3,9 litres menys que els models antecessors amb motor atmosfèric AMG V8 de 6,3 litres. Aquests paràmetres exemplars de consum es deuen en bona part a la funció de parada i arrencada incorporada de sèrie.

La transmissió de força s'encomana en els dos models al canvi esportiu de doble embragatge de 7 velocitats Speedshift MCT AMG, utilitzat exclusivament per aquesta esportiva divisió de la firma alemanya, i que ja van estrenar els SL 63 AMG i E 63 AMG.

Nova imatge per al CL 63 AMG

El nou disseny fa que el CL 63 AMG sembli més atlètic. El capó, els fars, la graella del

radiador, els pilots del darrere i el nou kit estètic AMG n'accentuen el dinamisme. Hi destaca el frontal de forma de fletxa i la forma dinàmica dels fars, que inclouen ara de sèrie l'Intelligent Light System, que inclou fars bixenó amb enllumenat actiu, fars de carretera automàtics i fars diürns de díodes lluminosos. Al parafang davanter s'hi troben els distintius «V8 Biturbo».

Un element nou del disseny són les llandes d'aliatge AMG de ràdios triples de color gris titani i polides amb pneumàtics de mida 255/40 i 275/40 R 19. A l'interior hi destaca el volant esportiu AMG amb lleves de canvi d'alumini platejat. També és nova la pantalla d'inici «AMG V8 Biturbo» a la taula de control AMG. També s'ofereix un nou equipament opcional, l'Splitview per al sistema multimèdia Comand.

L'equipament de sèrie del CL 63 AMG inclou amb efecte immediat en aquesta nova versió la direcció directa, Torque Vectoring Brake i funció d'estabilització enfront del vent lateral. La direcció directa amb desmultiplicació variable de l'engranatge en funció de l'angle de gir del volant assegura una resposta més directa a l'hora de traçar un revolt: en poques paraules, més plaer de conducció i més seguretat a bord d'aquest exclusiu CL. **DdG**

Mercedes-benz CL/S 63 AMG

Prestacions de **luxe**

Diari de Girona

VOTA Y GANA

Elige el coche del año 2011

Participa y podrás ganar una tarjeta **BP ULTIMATE** cargada con 200 euros de combustible cada mes.

ultimate
www.bpsultimato.es

Un año **BOSCH CAR SERVICE** por valor de 200€ para usar en cualquiera de los más de 600 talleres Bosch Car Service de España.
www.boschcarservice.es

ENTRA EN LA PÁGINA WEB Y PARTICIPA DE FORMA GRATUITA

www.mejorcoche.epi.es

Los coches seleccionados como candidatos son:

CITROËN C4

MAZDA 5

SEAT ALHAMBRA/VW SHARAN

NOMINACIÓN COCHE DEL AÑO

Primícia a Girona **FORD FOCUS C-MAX**

De la mà de Girvisa, el públic gironí va poder conèixer abans que ningú les formes de la nova formada del popular monovolum compacte de Ford, el Focus C-Max. El mes passat, el concessionari gironí va destinar un lloc preferent a les seves instal·lacions per a la presentació del vehicle i, alguns dels seus clients, van tenir l'oportunitat de fer un primer tast en forma de petites proves de conducció per la capital de la província. Tota una novetat, ja que el nou model de la firma nord-americana sortirà al mercat a principis del mes que ve.

Dues configuracions

Tot i que a Fornells de la Selva només es va

poder comprovar les línies d'una de les versions —la de cinc plaçes—, el C-Max també oferirà, amb la denominació Grand C-Max, una carrosseria per a set ocupants.

Les seves línies no han canviat excessivament respecte a les del model que encara es troba a la venda. A Ford han seguit apostant per la filosofia «Kinetic Design» i el resultat és molt semblant al prototip «Iosis Max» que es va mostrar al Saló de Barcelona 2009. En resum, en estil que actualment impregna tots els models de la gamma i que aposta per unes formes punxegudes per a la carrosseria, en forma de falca, i unes línies de tensió molt marcades. El canvi més important es troba en el seu habitacle.

En les dues versions, el conductor es troba enlairat, amb la qual cosa obté una bona vista de la carretera; el canvi també s'ha enlairat i així es troba més a prop del volant. Tots els elements de l'interior són nous i el taulell s'ha distribuït en forma d'ala, on destaca l'interfície HMI de Sony. La capacitat del maleter, on no hi ha roda de recanvi ja que s'aposta per un *kit* per reparar les punxades, varia entre els 432 i els 1.723 litres en el model més petit; i entre els 92 i els 1.742 en la versió Grand C-Max.

La seva variant més reduïda, que manté els pesos i les mides del seu predecessor, es podrà adquirir amb dos motors de benzina: 1.6 Ti-VCT de 105 CV (17.850 euros amb l'aca-

bat Trend) i 1.6 EcoBoost de 150 CV (21.900 euros amb l'acabat Titanium).

Per als amants dels blocs dièsel, Ford també compta amb un catàleg força atractiu. La llista comença amb l'1.6 TDCi de 95 CV (a partir de 19.950 euros), continua amb el 1.6 TDCi de 115CV (20.950 euros) i acaba en el reconegut motor dièsel 2.0 TDCi de 140 CV (23.700 euros amb l'acabat Titanium).

Pel que fa a la versió de 7 plaçes, el Grand C-Max té un preu mínim de 19.500 euros (motor benzina 1.6 de 105 CV i acabat Trend). Les motoritzacions més potents costen 22.300 euros (1.6 TDCi de 115 CV i acabat Trend), 23.250 (1.6 EcoBoost de 150 CV i acabat Titanium), 25.050 (2.0 TDCi de 140 CV). **DdG**

Diari de Girona

www.autostoni.com

COMPRAVENDA DE VEHICLES NOUS, D'OCASIÓ I KM 0 - VEHICLES SENSE CARNET

FINANÇAMENT A LA SEVA MIDA, SENSE ENTRADA I GARANTIA FINS A 12 MESOS

Citroën Xantia 1.8. AC DA TC	Any 93	950 €	Opel Kadet 1700 Diesel.	Any 88	800 €
Citroën Xsara 1.6 VTS. AC DA TC	Any 01	2.000 €	Peugeot 306 1.9D Break. AC DA TC ABS	Any 00	2.900 €
Hyundai Accent 5p 1.3 GLS. AC DA TC	Any 97	1.600 €	Seat Cordoba 1.9 Diesel. DA TC	Any 99	2.300 €
Peugeot 306 XS 1600. AC DA TC	Any 96	1.700 €	Skoda Octavia TDI 110.	Any 99	2.600 €
Seat Arosa 1.0. DA	Any 99	1.500 €	Mitsubishi Pajero 2.5 TDI. AC DA TC	Any 92	4.900 €
Volkswagen Polo 1400. DA	Any 96	2.100 €	Nissan Terrano II 5p TDI. AC DA TC ABS	Any 02	9.500 €
Citroën Xsara VTS TD. AC DA TC	Any 99	1.800 €	Renault Scenic RX4. Clima. DA TC ABS	Any 00	6.000 €
Citroën ZX Diesel. AC DA TC	Any 96	1.150 €	Suzuki Jimmy 1.3. DA AC	Any 00	6.800 €
Hyundai Lantra 1.9 D. DA AC TC	Any 99	1.950 €	Renault Kango 1.9 D. AC DA TC	Any 04	4.500 € <small>consultar</small>
Opel Astra 1.7 CDT DI 100 cv. AC DA TC ABS	Any 03	5.500 €	Peugeot Partner 1.9 D. AC DA	Any 06	6.000 € <small>consultar</small>

Polígon CAN ILLUS - Ctra. C-63, km. 33 (Ctra. Anglès-Sta. Coloma, davant gasolinera) - 17441 BRUNYOLA
Tel. - Fax 972 42 32 65 - Tel. mòbil 608 43 00 84 - www.autostoni.com - e-mail: toni@autostoni.com

L'atractiva gamma d'Audi ha fet un pas endavant amb la incorporació de la caixa de canvi S tronic de 7 velocitats en els TT RS Cupè i TT RS Roadster, disponibles fins ara únicament amb canvi manual de sis velocitats. La rapidesa de funcionament de la caixa de canvis S tronic de doble embragatge emfatitza el rendiment dels TT RS, que ara són capaços d'accelerar més ràpidament i, la reducció de consum, permetrà al TT RS baixar dels 200 gr/Km d'e-

missions de CO₂, per la qual cosa en tributaran a un 9,75% en comptes de a un 14,75% en concepte d'Impost de Matriculació.

La caixa automàtica és un gran complement per al motor de 5 cilindres i 340 CV, encara que aquesta ha hagut de ser reforçada per suportar l'empenta del motor 2.5 TFSI, que arriba a 450 Nm de parell màxim. Amb una marxa més i desenvolupa-

ment final més llarg que a la caixa manual, la nova caixa de canvis S tronic per als Audi TT RS combina dinamisme i eficiència. Bona prova d'això són els 4,3 segons que necessita l'TT RS Cupè per accelerar fins als 100 km/h sortint des de parat (4,4 en el TT RS Roadster), fet que suposa una espectacular rebaixa de 3 dè-

cimes respecte a la versió amb canvi manual. La velocitat màxima està autolimitada electrònicament a 250 km/h, però els clients poden sol·licitar una modificació d'aquesta ampliació fins als 280 km/h. Les xifres de consum per al Cupè S tronic quattro són de 8,5 l/100 km de mitjana (8,6 l/100 km en el Roadster), rebaixant 0,7 l/100 km el consum mitjà homologat en el cas de la variant Cupè amb caixa manual. **DdG**

AUDI
TT RS

Eficiència automàtica

Diari de Girona

Si no necessites un Golf,
per què el segueixes mirant?

Ara tens un Golf Advance TDI 105 CV per 18.700 €*

Ho has de reconèixer. No és la teva mà el que no et deixa passar pàgina: és el teu cap. Per això segueixes mirant-lo. El disseny no et deixa apartar la vista. Te n'atrau el caràcter, aquell que és capaç de tornar-te la mirada. És inconfusible i les seves línies ja s'han quedat gravades a la teva retina. El seu inconformisme t'encanta. I saps que ja és massa tard, perquè potser aconseguiries deixar de mirar-lo, però saps que el teu cap... no passarà pàgina.

Llantes d'aliatge | Fars antiboira | Ancoratges Isofix | 7 airbags | Connexió USB | Recolzabraços davanter | Climatic
Volant de cuir | 5 Estrelles Euro NCAP | Ordinador de bord | Ràdio CD amb mp3 i 8 altaveus | ESP, ABS, EDS i ASR
1 arbre per a neutralitzar el CO₂ dels primers 2.346 km (entra a www.ThinkBlue.es i neutralitza més emissions)

*PVP recomanat a la Península i les Balears de 18.700 € per a un Golf Advance 1.6 TDI 105 CV Bluetech Technology 3 portes amb paquet Advance Plus. (inclou IVA del 10%, transport, impost de matriculació i descompte de marca i concessionari) Oferta vàlida fins al 30/09/2010. Model visualitzat: Golf Sport amb paquet esportiu opcional R-Line. Gamma Golf: consum mitjà (l/100 km), de 3,8 a 8,4. Emissió de CO₂ (g/km), de 99 a 199.

Autopodium
Ctra. Sta. Coloma de Farners, 59
Tel. 972 406 306 - 17005 Girona

Autopodium
Ctra. Roses, 4
Tel. 972 671 211 - 17600 Figueres

Autopodium
Ctra. de Girona, 203
Tel. 972 327 320 - 17220 Sant Feliu de Guixols

Autopodium
Av. Catalunya, 2
Tel. 972 307 810 - 17253 Mont-Ras (Palafregell)

CITROËN **select**

VEHICLES D'OCASIÓ

> Totes les marques i models > Finançament a la seva mida > Vehicles totalment revisats > Garantia Selecció XXI

Vine a destapar els descomptes
més especials de

GRUP ANDREU

Vehicles de km0, seminous i ocasió

destapa'ls!

-10%

-20%

-15%

G A R A G E
A N D R E U

C/ Antoni Barnés i Gultresa, 8 • Tel. 972 206 808 • GIRONA
Ctra. Palafrugell-Palamós • Tel. 972 302 825 • MONT-RAS
info@garatgeandreu.com • www.garatgeandreu.com

G2 VEHICLES D'OCASIÓ CERTIFICATS

Àngel Blanch té cotxes perfectes per a tu, perfectes per a tothom

Opel Zafira 1.8
Any 99
Impecable. Llandes d'alumini,
antiboira, A/A, A/E.
3.200 €

Seat Ibiza 1.4 TDI
Any 06
5 portes, equipament elèctric
7.100 €

Opel Vectra SW 1.9 CDTI
Any 05
Llantes, antiboira, telèfon
9.200 €

Citroën Xsara Picasso 2.0 HDI
Any 04
climatitzador
5.700 €

Citroën C4, 3 portes 1.6 HDI
110cv. collection.
Any 07
10.200 €

Honda Accord
1.8 LS VTEC, 4 portes
Any 02
A/C, T/C, E/E
4.500 €

Audi A4 2.0 TDI 140 cv
Any 05
Impecable. Full equip
16.800 €

Ford Fiesta 1.4 TDCI
Ambient AC, AE, TC
Any 07
7.200 €

Opel Zafira 1.9 CDTI
Any 06
Cosmo full equip. 70.000 km
14.300 €

Opel Frontera 2.2 DTI 120 cv.
4x4, 5 portes, pell
AC, DA, TC, AE, defenses,
llandes, fars antiboira
9.500 €

Peugeot 406 2.0 SR. aut.
4 portes. Impecable. Full equip.
Pocs Km.
Any 03
4.800 €

Opel Agila Cosmo. 1.3 CDTI
70cv. 5 portes.
Any 06
6.000 €

Citroën C3 1.1 Audace
Sensors pluja/llum, Kit elèctric,
control de velocitat
7.500 €

Ford Focus C-Max 1.6 gasolina
Any 05
Pocs quilòmetres, impecable
Equipament elèctric
7.200 €

Peugeot 107 1.4 HDI 70 cv
Any 08
AA, EE, TC, CD, DA
7.900 €

Citroën Berlingo/Peugeot Partner.
1.9 D. 70cv. combi + portes
laterals. A/A, D/A.
Any 07
7.300 €

EL CANVI DE NOM NO ÉS INCLÓS AL PREU DELS VEHICLES

Grup Blanch
vehicles d'ocasió

FORNELLS, Ctra. Nacional II, km 710 - Tel. 972 470 558
BANYOLES, Ctra. de Mata 5/4 - Tel. 972 584 065
BLANES, Aneim Clavé 93 - Tel. 972 335 353
CLOT BLANCAUTO 2008, Av. Europa 1-3 - Tel. 972 281 404
CONCESSIONARI OFICIALS PER GIRONA I PROVÍNCIA

Principals avantatges que ofereix el programa G2

- Revisió de 50 punts abans de la seva exposició
- Preparació total de la mecànica i aparença externa
- 14 dies de compromís de canvi o 1.000 Km, excepte "Economy"
- Oferta de financiació personalitzada
- Prova del vehicle garantitzada el mateix dia

volver al cole nunca costó tan poco

GAMA
PANDA
POR **90€/MES**
72 meses | Entrada 1.521 € | T.A.E. 3,99%
DESDE **7.450€**

GAMA
PUNTO
POR **110€/MES**
72 meses | Entrada 1.204 € | T.A.E. 3,99%
DESDE **8.450€**

GAMA
BRAVO
POR **150€/MES**
72 meses | Entrada 1.569 € | T.A.E. 3,99%
DESDE **11.450€**

1/600
FIAT DE

SÓLO EN SEPTIEMBRE, ENCUENTRA
LOS 600 FIAT CON UN
DESCUENTO ADICIONAL DE 600€

Consumo mixto l/100km / Emisiones de CO₂: Gama Panda: de 113 a 154 / de 4,3 a 6,6. Gama Punto: de 115 a 149 / de 4,2 a 6,3. Gama Bravo: de 119 a 149 / de 4,5 a 6,3.

Ejemplo de financiación para Panda 1.1 8v Active ECO 54 CV PVP: 7.450€, Entrada: 1.521€, 72 cuotas de 90€, Comisión estudio: (1,04%) 81,89€, Comisión apertura: (1,71%) 101,39€, antes al contado. Precio total a plazo: 8.184,05€. Modelo visualizado: Panda 1.2 8v 90 CV Dynamic, ECO con pintura metálica, barras longitudinales de techo, molduras laterales, faros antiniebla y llantas de aleación de 14" por 8.550€. Punto 1.2 8v Active 65 CV Gasolina 7p, PVP: 8.450€, Entrada: 1.204€, 72 cuotas de 110€, Comisión estudio: (1,04%) 75,36€, Comisión apertura: (1,71%) 123,91€, antes al contado. Precio total a plazo: 9.323,27€. Modelo visualizado: Punto Evo Sport 1.4 16 v 125 CV Multijet 7p, con luneta solar, espejos retrovisores térmicos, molduras laterales, no solo destartalo, paragolpes metálicos y cristales oscurecidos por 15.330€. Bravo 1.4 16v Active 90 CV PVP: 11.450€. Entrada: 1.569€, 72 cuotas de 150€, Comisión estudio: (1,04%) 101,39€, Comisión apertura: (1,71%) 168,97€, antes al contado. Precio total a plazo: 12.840,73€. Modelo visualizado: Bravo 1.3 Diesel Multijet con llantas de 18" y pintura metálica por 18.730€. Financiación ofrecida por FGA Capital (FC S.A. IRV: 2,50% - TAE: 3,99% intereses subvencionados por FGA Seguros S.A. (S.A. Transporte, Inventario de Multiservicios) y descuento promocional incluido). Oferta válida hasta 30/09/2010 en Persepolis y Balmes.

fiat.es